

NGUYỄN NHẬT ANH

Đồ Hoàng Tường minh họa

Đảo Mộng Mơ

Truyện

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Đảo mộng mơ

Nguyễn Nhật Ánh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

NẾU ĐỊNH NGHĨA ĐẢO HOANG LÀ HÒN ĐẢO ngoài mình ra không còn người nào ở trên đó nữa thì đúng là thằng Tin đang ở trên đảo hoang.

Lúc này Tin đang nằm trên một tàu lá dừa khô, đầu gối trên một khúc gỗ ngắn, cửa phẳng ở hai đầu, thơm phảng phất.

Đảo toàn cát là cát. Cát vàng ruộm. Tàu lá dừa trải dọc triền cát thoai thoải, chắc chắn đó là lý do tại sao thằng Tin cứ rung đùi hoài, chân này tréo qua chân kia. Nó cảm thấy thích thú như đang ngã lưng trên một chiếc ghế xếp đó mà.

Nó đang đọc truyện tranh, tay trái cầm cuốn truyện, tay phải cầm chai xi-rô chanh. Chai ni-lông, cắm ống hút ni-lông.

Lướt mắt qua vài khung tranh, Tin lại nâng chai xi-rô lên, ngậm lấy ống hút, hút một cái "rột", khoan khoái cả miệng lẫn tai.

Cả đầu óc cũng khoan khoái. Nó nghĩ "May mà mình còn lặn theo chai xi-rô. Nếu không mình sẽ chết khát mất!"

Nhớ ra tình cảnh của mình, Tin úp cuốn truyện lên ngực, đảo mắt nhìn quanh, tuyệt vọng nghĩ tiếp "Ở đây chỉ có ba cái: cát, cát và cát. Sông và suối và ao và hồ - tức là cái thứ tư, cái thứ năm, cái thứ sáu và cái thứ bảy hoàn toàn không có. Nói chung những gì liên quan đến nước đều không có".

Ánh mắt Tin nhắc cao lên một chút, bắt gặp những lá cọ đong đưa trong nắng và gió, đến lúc này nó mới nhận ra mặt trời đang chiếu vào mặt nó vai nó và trượt dài xuống ngực và bụng và hai chân nó làm cơ thể nó nóng lên từng phút một. Đây chắc là mặt trời xích đạo và rõ ràng mình đang lạc vào hòn đảo ở châu Phi. Ồ, mà chưa chắc, có thể là một hòn đảo hoang ở vùng biển Caribê. Nó nhớ các quần đảo ở Trung Mỹ rất nhiều cọ, cam, mía và cá sấu, mặc dù lúc này và ở đây nó chỉ nhìn thấy cọ.

Nhưng Tin chỉ thần thờ một chút thôi, rồi nó kéo sụp chiếc nón xuống trán, chúi mắt vào cuốn truyện trên tay, quên bẵng hoàn cảnh hiem nghèo của mình. Nó là con nít mà, mới mười tuổi, truyện tranh là số một.

Cầm cuốn truyện tranh là nó quên hết mọi thứ - cọ beo, sư tử, voi rừng, những con trăn lớn và sóc meo, những thổ dân ăn thịt người và có thể ma cà rồng châu Mỹ nữa.

Nó chỉ không quên chai xi-rô chanh thôi.

THẰNG TIN CỨ NẪM DÀI TRÊN TÀU LÁ DỪA khô, đọc truyện mê mải. Chai xi-rô đã cạn đến đáy từ đời nào nhưng nó vẫn không chịu liệng đi, chốc chốc lại kê ống hút vào miệng, hút lấy hút để. Bây giờ không nghe tiếng "rột, rột" nữa, chỉ có gió đi ra đi vào trong lồng ngực nó.

Truyện tranh nhiều tranh ít chữ, Tin đọc nhoáng là xong. Không biết làm gì nó lại đọc lại từ đầu. Nó đọc và nghĩ "Mặt thật!". Là vì nó tin rằng sống một mình ngoài đảo hoang, không tính đồ ăn thức uống thì sách là một người bạn thân thiết và quan trọng nhất.

Không có người bạn đó, nó không biết làm gì để giết thì giờ. Nó sẽ cô đơn biết mấy.

Lạc vào đảo hoang với một cuốn sách trong ba lô, đó có thể là lý do duy nhất để tin rằng đời vẫn còn đáng sống.

Có lúc Tin muốn đứng lên khỏi tàu lá dừa, khua chân một vòng quanh đảo để xem xét nhưng rồi nó lưỡng lự. Hòn đảo bé quá, chẳng cần phải đi loanh hoanh làm gì. Nó nghĩ thế và lại biếng nhác đuổi mình ra, nằm lẳng tai nghe tiếng biển.

Hàng ngày biển hung vĩ và dữ dội, nhưng lúc này Tin nhận ra biển lặng và không có gió. Mặt trời bắt đầu leo xuống khỏi đỉnh trời, leo chậm chậm thôi nhưng rõ ràng là thấp dần, thấp dần. Trời chập choạng, sắp sửa âm u, nhưng không khí thì áp áp. Tin nhìn lên cao, thấy mây xám như những tấm chăn,

trông có vẻ bản thủ và đe dọa.

“Không sao!” Tin tự nói, tự nghe và tự tán thành. “Biển ghê gớm thật, nhưng mình đang ở trên một hòn đảo hoang nhưng đúng là một hòn đảo. Thế là biển chẳng làm gì được mình”.

Lòng bình yên, đôi mắt Tin đã rất muốn thiếp ngủ. Bao giờ cũng vậy, giấc ngủ luôn luôn mọc lên ngay ở chỗ sự căng thẳng dịu xuống.

NHƯNG TIN KHÔNG NGỦ ĐƯỢC.

Đó là vì nó không cho phép mình ngủ.

Nó nhớ ra rồi. Nguy cơ không đến từ biển nhưng có thể đến từ những thứ khác.

Dĩ nhiên hòn đảo này không có thổ dân ăn thịt người. Hòn đảo quá bé, nếu có thổ dân thì Tin đã thấy rồi, hoặc họ đã ăn thịt Tin trước khi Tin trông thấy họ rồi.

Nhưng đến giờ Tin vẫn còn sống để nghĩ đến họ, tức là họ không có ở chỗ Tin đang nằm để sống mà nghĩ đến họ.

Nhưng để ăn thịt Tin thì cần gì thổ dân. Cá mập dĩ nhiên không lên bờ được nhưng cá sấu chạy trên cát giỏi không kém gì Tin. Rồi rấn nữa. Tin xem kênh động vật hoang dã trên ti vi, thấy không ít những loài rấn độc sống trong cát, những con rấn màu đỏ và những con rấn màu đen và những con rấn nửa màu đỏ nửa màu đen.

Tin nơm nớp thò tay xuống dưới mông, lo lắng:

Có bao giờ chúng chui lên rồi đóp vào mông mình không nhỉ?

Một lúc lâu chẳng có con rấn nào chui lên hết.

Tin yên tâm rồi. Bây giờ thì nó nghĩ có thể ngủ.

Tin nhìn lên những đám mây trên cao, lúc này đã bị gió đánh toi đi, thu tóm tất cả vào đáy mắt lần cuối cùng trước khi khẽ khàng nhắm lại.

Chàng Robinson của chúng ta như vậy là đã ngủ.

- TIN ỒI, TIN!

Tiếng kêu vắng vắng bên tai khiến Tin mở choàng mắt. Nó ngồi bật dậy khỏi tàu lá dừa, rú lên:

- Cướp biển!

- Cướp biển cái gì! Vô ăn cơm!

Tin ngoảnh nhìn, thấy chị Hai đang đứng ngay chỗ ngạch cửa bếp, lừ mắt trông ra.

Tin lồm cồm đứng lên, quét mắt quanh hòn đảo, nhún vai một cách tuyệt vọng:

- Chẳng có tàu thuyền gì cả. Em không vào bờ được.

Hòn đảo mà Tin đang đứng là đồng cát ba Tin mới thuê xe chở về cách đây một tuần để chuẩn bị xây căn nhà kho ở phía sau nhà.

Trong khi công trình xây cất chưa bắt đầu, vào một đêm tối trời nọ, Tin nai nịt gọn gàng, một mình lèn ra khỏi nhà đánh chiếm đồng cát. Sau khi chiến đấu mệt nhoài với bọn hải tặc vô hình, cuối cùng Tin cũng đặt chân được lên đảo. À quên, đêm đó hòn đảo vẫn còn là đồng cát. Chỉ đến khi Tin đào một cái mương nhỏ quanh đồng cát, hì hục đổ nước vào đó thì biển mới xuất hiện, và sáng hôm sau thì hòn đảo ra đời.

Tin khuôn mấy cây cọ trồng trong chậu kiếng của ba đặt lên đồng cát, thế là hòn đảo có vẻ đã được dòi về vùng biển Caribê lắm rồi.

- Thuyền với chả bè! Tao đập cho mày một gậy bây giờ! Vô ăn cơm lẹ lên!

Tin vút chai xi-rô xuống chân và cũng từ dưới chân nó nhặt lên chiếc ba lô, khoác qua vai chỉ bằng một quai.

Nó giơ cuốn truyện tranh lên khỏi đầu, vẫy vẫy.

- Em còn làm trò gì nữa đó.

Chị chờ em một chút! Em đang kêu thuyền đến cứu!

- Em ở đó mà kêu thuyền đi! Năm phút nữa mà em chưa ngồi vô bàn là biết tay chị!

Sau khi buông thõng một câu đe dọa, chị Hai biết mất sau cánh cửa bếp.

TIN LÀN RA SÁT MÉP NƯỚC. NÓ KHUA CHÂN XUỐNG MƯƠNG RỒI HẤP TÁP RỤT CHÂN LẠI, xuýt xoa:

- Nước biển hôm nay lạnh quá! Chắc băng ở Bắc cực đang tan!

Nó cứ ngần ngừ mãi chỗ đó, lằm bằm:

- Đã sắp hết năm phút chưa nhỉ?

Trời đã chiều lấm rồi mà thuyền vẫn không đến. Tin nhìn ra xa, thắc thỏm chả thấy cánh buồm nào nhấp nhô trong sóng.

Nó nhìn lên trời, trông theo những cánh chim sẻ, tặc lưỡi:

- Hải âu bay rợp trời thế kia, lẽ ra phải có tàu bè quanh đây mới phải!

Một vệt đen bay đánh vù, rớt ngay cạnh Tin.

- Đại bác! Tàu hải tặc tấn công!

Tin ré lên, liếc vội xuống chân, thấy một trái ổi đang lăn tròn trên cát.

Nó đảo mắt qua bên kia hàng rào, thấy một cái đầu xoắn tít đang nhô lên trên đám lá keo. Nó nhận ra ngay đó là cái đầu thẳng Bảy.

Bảy cười hì hì:

- Đầu hàng đi!

Tin vung nắm đấm:

- Không đời nào!

Bảy lại hái một trái ổi trong vườn ném sang:

- Tao sẽ nã pháo tan tành hòn đảo của mày!

Tin cúi xuống nhặt cả hai trái ổi nhét vào túi quần soóc, rồi vươn thẳng lưng lên, khoát tay:

- Mày cứ bắn bằng đạn ổi nữa đi! Tao đang đói bụng đây!

Bảy ngược lên cây ổi rồi nhìn qua hòn đảo, tặc lưỡi:

- Tao hết đạn rồi. Cây ổi nhà tao chỉ có hai trái à.

Một bên hết đạn, một bên cất đạn để tối lòi ra ăn, cuộc chiến lâm vào chỗ bế tắc.

May quá, đúng lúc đó chị Hai lại thò đầu ra cửa bếp:

- Tin ơi! Sao em còn ở ngoài đó?

Tin ngần ngừ nhìn con mương, nhủ bụng:

- Mình phải bơi qua biển thôi!

Tin nhảy qua mương, băng qua sân, vào nhà.

Ở phía sau, tiếng hải tặc gọi vói theo: "Mai nhớ qua rủ tao đi học nha mày!".

TRỜI XANH, NẮNG ẤM, GIÓ MÁT. TIN VÀ Bảy sung sướng đi bên nhau. Gió cù vào người buồn buồn, chả đứa nào buồn đội nón.

Bảy xóc chiếc cặp sách xệ xuống trên lưng, hỏi:

- Thế tối hôm qua ăn cơm xong thì mày làm gì?

- Chị tao bắt tao học bài.

- màỵ không chạy ra đồng cát nữa à?

- Hòn đảo! - Tin chỉnh, hết sức nghiêm trang. Cứ như thể thằng Bầy vừa gọi nhầm con gà thành con chó.

- Ồ, tao quên. Nó là hòn đảo. - Bầy toét miệng cười, nó cũng thấy không nên gọi hòn đảo là đồng cát.

- Tối hôm qua tao không ra đó. Không có chiếc tàu nào đi biển vào ban đêm cả.

Bầy phụ họa:

- Dĩ nhiên rồi. Tàu chạy ban đêm rất dễ đâm vào đá ngầm.

Nó năn nỉ:

- Hôm nào màỵ dẫn tao lên hòn đảo chơi với nhé.

Tin khoát tay, rộng rãi:

- Lát trưa đi học về, tao sẽ dẫn màỵ lên đảo.

Nó tặc lưỡi nói thêm:

- Nhưng màỵ phải cẩn thận đấy. Lên đảo nguy hiểm lắm. Phải những người thật gan dạ mới lên đó được.

Cứ thế, kẻ hỏi người đáp, dọc đường đi hai đứa cứ hào hứng nói suốt về hòn đảo. Cho đến khi thằng Phàn bất ngờ xuất hiện.

PHÀN XÔNG RA TỪ CON HÈM BÊN ĐƯỜNG.

Nó lớn hơn Tin và Bầy ba, bốn tuổi và cao hơn hai đứa nhóc một cái đầu. Tóc tai bù xù, tướng tá dềnh dàng, thằng Phàn tạo cảm giác nó là một con gấu sống ra từ sở thú.

Xưa nay Phàn vẫn tìm kiếm niềm vui trong việc bắt nạt những đứa trẻ yếu ớt và nhút nhát như Tin và Bầy - vì sở hữu những tấm lòng tử tế nên những đứa trẻ này thường yếu ớt và nhút nhát hơn mức bình thường.

Nhác thấy Phàn, Tin và Bầy bất giác bước chậm lại, xích sát vào nhau, hoàn toàn không tự chủ.

- Các công tử, lại đây tán gẫu chơi! - Thằng Phàn cười hềnh hếch, đưa tay ngoắc, bộ tịch rất đều.

- Tụi tao phải đến lớp. Trễ giờ rồi. - Tin dè dặt nói, cố đánh một vòng thật xa chỗ thằng Phàn đang đứng.

- Màỵ dám cãi lời ông màỵ hả thằng kia? Phàn gầm lên - Tao bảo bọn màỵ bước lại gần đây!

Tin và Bầy không làm theo lời Phàn, nhưng tụi nó cũng không dám đi thẳng. Tim đập thình thịch, cả hai đứng chôn chân tại chỗ, lăm lét nhìn nhau rồi nhìn thằng Phàn rồi lại nhìn nhau, trông mặt như thể sắp òa ra khóc.

- Nhìn cái gì?

Thằng Phàn quắc mắt bước tới. Nó túm vai Tin, đá bêm bép vào mông thằng này, mỗi một cái đá lại kèm theo một tiếng quát:

- Lì này!

Đá chán, Phàn quay sang Bầy, nắm vành tai thằng bầy xoắn một cái mạnh đến mức nạn nhân kêu oai oái:

- Úi da! Sứt tai tao rồi!

- Thế tao nhờ nốt ái tai kia cho đều nhé?

Bầy chưa kịp né đầu qua một bên, thằng Phàn đã nắm được vành tai kia. lại xoắn một cái thật lực.

Bầy khóc hu hu, cố vùng khỏi tay đối phương.

Nhưng Phàn lại nhanh tay chộp được Bầy. Lần này là cú cốc vào đầu:

- Ai cho màỵ chạy?

Cuộc tra tấn chỉ kết thúc khi thằng Phàn thò tay vào túi áo Tin và Bầy khoắng mỗi đứa một tờ giấy bạc năm ngàn, rồi vui vẻ tiễn hai nạn nhân của mình bằng hai cú đá vào mông:

- Đủ rồi! Xéo!

BẦY VÀ TIN VỪA ĐI VỪA KHÓC. BÂY GIỜ thì tụi nó không nhớ gì đến hòn đảo.

Bầy tay xoa xoa vành tai, mặt nó còn vương những vệt nước mắt, mếu máo: -Nó bẹo tai tao đau quá. Giờ vẫn còn đau.

Tin đồng tình bằng cách sờ tay xuống mông.

-Tao cũng thế. Mông tao vẫn còn ê .

Tin thu nắm đấm:

- Tức quá. Khi nào lớn bằng nó, tao sẽ đi tìm nó trả thù.

Bầy thở dài:

- Vô ích thôi. Khi tụi mình lớn bằng nó thì nó đã lớn hơn nó bây giờ.

- Thế mãi mãi tụi mình không đánh lại nó à?

- Chắc thế. - Bầy tặc lưỡi - Ước gì tao có một ông anh. Nhưng tao lại chả có anh.

Tin chán chường:

- Tao cũng chả có ông anh nào! Tao chỉ có chị.

Bầy tung chân đá một vỏ buri bắn ra xa:

- Chị thì không ăn thua rồi. Chị thì không thích đánh nhau, mà cũng không giỏi đánh nhau.

- Ồ, chị tao chỉ giỏi đét vào mông tao thôi. - Tin nói, đầy giận dữ.

Cuộc đối thoại thiệt là buồn rầu. Gió đột nhiên xao xác, bẻ cong những nhánh lá nhỏ hai bên đường, và lòng hai đứa bé nặng chình chịch.

Chỉ khi vào lớp, ngồi kế con Thắm và gặp chuyện rắc rối với nó thì Tin mới quên nỗi uất ức mang gương mặt thằng Phàn.

GIỜ TẬP VẼ MÀ CON THẮM LẠI QUÊN ĐEM THEO BÚT CHÌ MÀU.

- Bạn cho mình mượn cây bút chì màu đi. - Con Thắm nhìn lom lom cây bút chì trên tay Tin, gạ.

Tin gắt:

- Cho mày mượn tao lấy gì tô màu!

Đây là Tin nói thật. Nó chỉ có một cây bút chì màu thôi. Cây bút có hai màu - nửa này màu xanh, nửa kia màu đỏ. Đưa cây bút chì cho con Thắm mượn, nó sẽ ngồi ngáp vặt.

Con Thắm cũng lập tức thấy ra điều đó. Nó không hỏi mượn nữa, lặng lẽ gục đầu xuống bàn.

Nhìn đôi vai rung rung của con Thắm, Tin biết nhỏ bạn đang khóc. Khóc thầm thôi, nhưng vẫn là khóc. Chắc con Thắm đang nghĩ đến con dê-rô của môn tập vẽ. Bất giác Tin thấy lòng nao nao. Nhưng nó không biết làm thế nào.

Tin nghĩ, nghĩ mãi, một tay cầm chặt cây bút, tay kia cào liên tục lên chân tóc. Đột ngột nó bặm môi kê cây bút vào cạnh bàn, dùng sức ấn mạnh. " Rắc " một cái, cây bút gãy làm đôi.

Nghe tiếng động, con Thắm giật mình ngược mặt lên.

- Ồi, bạn làm gì vậy? - Nó la lên khi thấy Tin cầm mỗi tay một nửa cây bút ngắn cũn cỡn.

Tin huơ huơ nửa cây bút màu đỏ trước mặt bạn, cười hì hì:

- Cho mày mượn nè. Mày tô màu đỏ, tao tô màu xanh. lát tao và mày đổi nhau. Mày tô màu xanh, tao tô màu đỏ.

Đôi mắt con Thắm sáng bừng lên như ngọn đèn vừa cắm vào ổ điện:

- Bạn thông minh ghê!

Nó cầm lấy nửa cây bút Tin đưa, lại nói:

- Bạn tốt bụng thật đây!

- Mà y tô đi!

Tin giục, để con Thắm khỏi khen tiếp. Con Thắm chỉ khen hai câu mà nó đã nóng ran rồi. Nó vờ cúi đầu xuống, giấu bộ mặt ửng đỏ vào giữa hai trang vở.

Ai không biết sẽ tưởng con Thắm vừa cầm cây bút màu đỏ tô lên mặt nó.

BẢY NGỒI BỆT TRÊN CÁT TÒ MÒ NHÌN TIN dùng con dao nhỏ khắc vào thân cọ.

Nó cố không hỏi, biết sớm muộn gì thằng bạn nó cũng nói cho nó biết những vết khắc đó là cái gì.

Nhưng Tin cứ cắm cúi khắc hết vạch này đến vạch khác làm Bảy sốt ruột quá.

- Mà y làm gì vậy? - Cuối cùng nó không kiên nhẫn hơn được nữa, vọt miệng hỏi.

Tin quay lại, nheo mắt:

- Tụi mình đang ở trên một hòn đảo hoang, đúng không?

Bảy không để ý bạn nó trả lời câu hỏi của nó bằng cách bắt nó trả lời một câu hỏi khác. Chỉ vì câu hỏi của Tin dễ quá.

- Đúng. - Bảy gật đầu ngay.

- Trên đảo hoang thì tụi mình không biết được thời gian, đúng không?

Bảy lại gật đầu:

- Đúng.

Tin hươ con dao nhỏ trên tay:

- Do đó phải dùng con dao này để đánh dấu. Cứ một vết khắc là một ngày trôi qua.

- Tao hiểu rồi. - Bảy mỉm cười - Như vậy thì mình sẽ biết được mình đã ở trên đảo bao lâu.

Bảy chỉ tay vào cây cọ:

- Nhưng sao mà y khắc nhiều vạch thế? Mỗi ngày khắc một vạch thôi chứ.

À, - Tin gãi đầu - tao đã lạc vào hòn đảo này bảy ngày rồi nhưng lại quên đánh dấu. Bây giờ tao phải khắc bù.

Tin quên là đã kể cho Bảy nghe nó đánh chiếm hòn đảo này vào lúc nửa đêm vắng vẻ như thế nào. Nhưng Bảy thì nhớ như in:

- Đảo hoang à? Mà y đâu có lạc vào đảo hoang? Chính mà y đã đánh chiếm hòn đảo này mà?

- Thì vậy. - Tin chà tay lên chóp mũi, lúng túng đáp - Nhưng sau khi bọn hải tặc bị đuổi khỏi hòn đảo thì nó trở thành đảo hoang. Kể như là tao đi lạc.

Tin đập tay lên ngực:

- Mà y nghĩ xem. Một mình tao sống trên hòn đảo này thì chả phải lạc vào đảo hoang là gì!

Bảy vẫn thấy ngờ ngợ. Nó mơ hồ nhận thấy đánh chiếm một hòn đảo và lạc vào một hòn đảo không có cùng một ý nghĩa. Hai chuyện đó khác nhau như táo khác với nho.

Nhưng Bảy vẫn gật gù, nó nghĩ dù sao thằng bạn nó cũng đã cho phép nó đặt chân lên đảo, vậy là quá thỏa mãn rồi, và nếu như đánh chiếm một hòn đảo để sau đó nuôi nấng cảm giác đi lạc thì cũng chẳng chết ai.

- Ồ. - Bảy chép miệng - Đúng là tụi mình lạc vào một hòn đảo hoang!

DƯỚI CHIẾC DÙ CHE NẮNG MỚI XUẤT HIỆN ngày hôm nay, Tin và Bảy đuổi mình trên hai tàu lá dừa khô, nhìn mây bay hờ hững trên đầu.

Bầu trời buổi trưa xanh ngắt, như cao vọt lên, sâu hun hút, tựa hồ mặt biển bị uốn cong và bị kéo

mãi lên cao. Những cụm mây dong buồm trắng đang chèo thuyền trên đó, thỉnh thoảng chụm lại rồi tách ra, dong đưa như bị sóng đánh.

Tin úp cuốn truyện tranh lên ngực, đầu óc lảng đi đâu đó. Có Bảy nằm bên cạnh, Tin cảm thấy cuộc sống trên hoang đảo thực là âm áp, êm đềm, nói chung là hết sức dễ chịu.

- Bảy này. - Tin chợt nghĩ đến một chuyện - Từ nay tao sẽ đặt tên cho mày là Thứ Bảy, mày chịu không?

Tàu dừa khô kêu sột soạt khi Bảy trở mình để có thể chìa vẻ ngạc nhiên vào mặt bạn:

- Đặt tên như thế để làm gì? Nghe hay hơn à?

- Có lẽ là hay hơn! - Tin tiếp tục những ý nghĩ trong đầu bằng giọng phấn khích - Vì khi Robinson lạc vào hoang đảo, ông ta tình cờ quen với một người thổ dân...

- Tao đọc truyện này rồi. - Bảy ngắt lời - Người thổ dân đó được Robinson đặt tên là Thứ Sáu.

- Đúng rồi. Cho nên mày là Thứ Bảy.

Bảy ngẩn ngừ:

- Thế tao là thổ dân à?

- Thổ dân thì đã sao! Mày không nhớ sao, Thứ Sáu là một anh chàng rất tốt.

Tin cảm thấy lời khen của mình dành cho anh chàng thổ dân Thứ Sáu chưa đủ sức nặng đối với bạn, bèn thêm:

- Tao sẽ là chúa đảo, mày là phó chúa đảo, chịu không?

Trên hòn đảo chỉ có hai người thì phó chúa đảo cũng chẳng khác gì thường dân. Nhưng Bảy không nghĩ đến điều đó. Ba chữ "phó chúa đảo" làm nó sượng mê:

- Ồ, tao sẽ là phó chúa đảo Thứ Bảy!

- TUI MÀY ĐANG CHƠI TRÒ GÌ ĐÂY?

Tiếng thằng Phàn thành linh vang lên bên ngoài hàng rào khiến chúa đả và phó chúa đảo giật bắn.

Tin ngoảnh mặt nhìn, thấy Phàn đứng ngoài đường, đầu nhô lên khỏi hàng rào, mien65h đang nhai nhóp nhép. Hôm nay mặt thằng Phàn tròn vui vẻ nhưng Tin vẫn thấy rờn rợn. Xưa nay chưa bao giờ gặp thằng này mà nó lành lặn ra về.

Nhưng Tin chỉ rợn người một thoáng thôi, rồi nó sực nhớ nó đang ở trong sân nhà mình. Tin cảm thấy bớt lo lắng một chút, khẽ liếc bảy ngẫm hỏi ý kiến, thấy Bảy cũng đang nhìn lại nó và cả hai đưa lập tức nhận ra chẳng đứa nào có ý tưởng gì hay ho cả.

Thằng Phàn chỉ lơ đãng một cái đã nói ngay, không cần đợi Tin và bảy đáp trả:

- À, thế là tui mày đang ở trên một hòn đảo đây?

Dán mắt vào vẻ mặt hoang mang của hai đứa nhóc, Phàn gật gù:

- Tuyệt lắm! Tao vào chơi với nhé?

-Không! – Tin hét lên, sợ hãi hơn là giận dữ - Mày không được vào đây!

- Máy cấm được tao à? – Phàn bĩu môi – Tao cứ vào xem bọn mày làm gì!

Có vẻ thằng Phàn sắp vào thật. Thậm chí trông như nó chuẩn bị nhảy qua hàng rào chứ không thềm đi theo lối cổng.

Tin lại hét, mặt tái đi:

- Mày mà vào đây tao sẽ kêu ba tao ra.

- Tao cóc sợ. Tao chấp cả ba mày! – Thằng Phàn búng tay tanh tách, mặt căng căng.

Tin gào lên, lần này đúng là giận dữ:

- ĐỒ MẮT DÂY!

Tin thúc khuỷu tay vào hông bạn:

- Nó hỗn quá! Tao và mày xông ra đập nó đi!

- Đập nó! – Bầy nhìn bạn sừng sốt, giọng nó đột ngột rơi xuống âm vực nào đó nghe như tiếng muỗi kêu để chắc chắn thằng Phàn không nghe được.

Tin nghiêng răng ken két:

- Nó xác láo quá mà!

- Thì sao! – Bầy vẫn nhìn sững bạn, cứ như nó mới trông thấy Tin lần đầu – Nó xác láo thì tụi mình cũng có đánh lại nó đâu. Cứ đứng trong đồng cát này thì nó không làm gì được!

- Thứ bầy! – Tin hừ mũi, nó kêu tên mới của Bầy một cách cố ý – Tụi mình đang đứng trên một hòn đảo.

- Ồ, đúng rồi, hòn đảo! – Bầy lúng túng – Nhưng tụi mình không nên rời đảo...

- Tụi mình phải rời đảo! – Tin nóng nảy ngắt lời bạn – Tao và mày đang cai quản hòn đảo này. Làm sao mà một chúa đảo có thể để mặc người ta xúc phạm đến cha của mình được!

Ánh mắt ngạc nhiên của Bầy tiếp tục rơi quanh gương mặt bùng bùng của Tin. Lòng nó đột nhiên dậy lên mối nghi ngờ. Nó hoang mang quá, không biết có đúng là Tin đang nói đây không hay có một ai đó đang giả mạo thằng bạn nhút nhát của mình.

TIN CHỈ TAY QUA BÊN KIA HÀNG RÀO, gầm gừ:

- Tụi tao ra ngay đây! Mày ngon thì đợi đấy!

Cũng như Bầy, thằng Phàn chẳng tìm thấy chút xíu nghiêm túc nào trong câu nói của Tin, mặc dù nó nghe rất rõ lời tuyên chiến của thằng nhóc.

- Ha ha! - Phàn cười sằng sặc, nó vịn tay vào hàng rào làm đám lá keo rung lên từng hồi - Chuột tình nguyện dẫn xác tới trước miệng mèo! Hà hà, xưa nay tao chưa từng biết một chuyện hay ho như vậy!

- Thì hôm nay mày sẽ biết!

Tin nói, rồi nó quay sang Bầy hô lớn:

- Phó chúa đảo Thứ Bầy theo ta!

- Ra đánh nhau với nó thật hả mày? - Bầy lo lắng hỏi lại, vẫn chưa tin bạn mình quyết nện nhau với thằng Phàn.

- Đã là chúa đảo ai lại nói đùa! - Tin quả quyết, ngay cả nó cũng ngạc nhiên trước sự hăng hái của mình. Như có ai đang quật lửa dưới da nó, Tin nghe máu trong người đang sôi lên sùng sục.

Bầy vẫn rụt rè:

- Nhưng trước nay chưa bao giờ tụi mình dám đánh nhau với nó.

- Tại lúc đó hai đứa mình chưa làm chúa đảo. Lúc đó mình là học trò.

Tin đáp, giản dị. Buông thông một câu, nó vội vã băng qua cổng mà không để ý phó chúa đảo có đi theo hay không.

THẰNG PHÀN ĐỨNG CHỜ TRONG NỖN NAO. Nó thấy chân tay ngứa ngáy lắm rồi.

Khi này, lúc Tin cầm nó vào nhà, Phàn đã muốn leo qua hàng rào nhảy vào cho thằng nhóc bưng bình vài cú đá vào mông nhưng nó không dám. Nó bảo “Tao chấp cả ba mày”, nhưng nó nói cho sưng miệng thế thôi, chứ nó vẫn ngán.

Phàn chưa biết làm thế nào cho hả tức, hai thằng nhóc bất ngờ dẫn xác ra nấp mạng khiến nó như mở cờ trong bụng. Hay lắm! Nó nghĩ. Như vậy thì ông mày khỏi phải liều lĩnh xông vào!

Thằng Phàn nhú mày nhìn Tin đang băng băng tiến lại, gần như không tin vào mắt mình. Tin xông thẳng tới trước mặt nó như một con sói con.

Con sói con nhe nanh:

- Ai cho phép mày nói động đến ba tao?

Phản chỉ ngỡ ngàng thôi. Chứ nó sợ cóc gì Tin. Nó phun nước bọt:

- Tự tao cho phép! Được không?

Tin không nói “được” hay “không”. Nó trả lời bằng cách bắt thần lao đầu vào bụng đối phương.

Hành động của Tin ra ngoài sự tưởng tượng của thằng Phản. Nó chẳng đề phòng gì cả, như mèo chả việc gì phải đề phòng chuột. Thế là đầu Tin đâm sầm vào bụng nó, theo kiểu một viên đại bác đâm vào một bức tường.

Thằng Phản ngã chổng vó, cảm thấy như vừa va phải một viên đại bác thật.

Phó chúa đảo bây giờ mới xuất hiện, đứng sau lưng chúa đảo, vồ đến rát cả tay, sung sướng và kinh ngạc:

- Hay quá!

Trong mắt Bầy, thằng bạn nó đột nhiên giống như một kỳ quan.

LỒM CỒM MÃI THẲNG PHẢN MỚI ĐÚNG lên được.

Nó xoa xoa bụng, lại phun nước bọt theo thói quen:

- Mày tới số rồi, Tin!

Một lần nữa Tin trả lời bằng một cú lao đầu tới trước. Nhưng lần này thằng Phản đã cảnh giác. Nó co chân lên, và tới lượt Tin có cảm tưởng vừa húc phải một viên đại bác.

Đầu gối Phản thúc ngay đầu Tin khiến thằng bé ngã lăn ra đất, vừa ngã vừa thấy mười mấy ông sao bay lòng vòng trong óc.

Tiếp theo mười mấy ông sao là ông gì to như ông kẹ ngồi lên người nó khiến nó gần như quên mất cách hít thở.

Thằng Phản cười lên Tin như cười ngựa. Nó vừa nhún nhảy vừa xoán hai tai thằng bé như thể đang véo tai một con ngựa thật:

- Mày dám đánh lại ông mày hử?

Tin cảm giác nó đang rơi xuống một cái hố sâu và thằng Phản không ngừng xúc từng tảng đất lớn lấp lên người hòng chôn sống nó.

Rất nhiều lần, bằng cả cùi tay lẫn gót chân, quên cả đau nó cố chửi người dậy nhưng không ăn thua gì. Thằng Phản nặng như một hòn núi, chả thềm nhúc nhích.

Chỉ đến khi Bầy nhào vô ôm lấy cổ Phản vật qua một bên thì thằng này mới rớt khỏi yên ngựa.

NGAY CẢ TRONG GIÁC MƠ, BẦY CŨNG chưa một lần nghĩ đến chuyện vật nhau với thằng Phản. Thậm chí nó tin chắc cho đến khi nó đã già, nó đã chết đi cũng sẽ không bao giờ có chuyện đó.

Thế mà trong một chớp mắt nó đã bắt gặp mình ôm lấy cổ Phản, mím môi mím lợi cố vật ngã thằng này để giải thoát cho bạn mình.

Bầy làm điều đó không suy nghĩ. Như có ai xô nó về phía trước và cầm tay nó quàng qua cổ thằng Phản.

Tin đã lóp ngóp bò dậy được.

Nhưng Bầy lại bị Phản tóm chặt.

Phản giữ Bầy bằng một tay, tay kia động ình ình vô lưng thằng bé. Nó vung tay đâm túi bụi, vừa hầm hè:

- Cho mày biết thế nào là đánh nhau nè!

Bảy vắn vẹo người, trông nó như một con giun bị phỏng nước sôi, nhưng vẫn không tránh được những cú đâm trút như mưa lên lưng lên cổ.

Đến lượt Tin nhào vô thằng Phàn từ phía sau.

Đã đề phòng, lần này Phàn không để mình bị tập kích.

Tin vừa nhào tới, nó buông Bảy ra và quay phắt lại, tung đòn bằng cả tay lẫn chân.

Tin chỉ gạt được cú đập, tay tê chồn, nhưng hông lại lãnh nguyên cú đá của đối phương.

Nó ngồi bệt xuống đất, be sườn ê ẩm. Nhưng chỉ trong tích tắc, nó lại nén đau chồn dậy lao vào thằng Phàn.

Phía bên kia, phó chúa đảo Thứ Bảy cũng hăm hở xốc tới.

TRẬN CHIẾN HOÀN TOÀN KHÔNG CÂN SỨC.

Gần nửa tiếng đồng hồ, Tin và Bảy bị thằng Phàn hạ đo ván không biết bao nhiêu lần.

Nhưng cứ vừa đứng lên được, hai thằng nhóc lại lì lợm nhào vô Phàn để lãnh một cú đòn mới, lại ngã ra đất.

Có cảm giác như cả hai không biết đau là gì.

Thằng Phàn đâm hoài đâm chán.

Nó có cảm giác nó đang đối đầu với hai người máy.

Nó chỉ sung sướng khi bắt nạt Tin và Bảy để thưởng thức vẻ khiếp sợ ánh lên trong đáy mắt nạn nhân.

Nhưng bữa nay không có gì giống như mọi hôm.

- Tao tha cho tụi mày đó! Tao về đây!

Phàn ngán ngẩm nói, và cất bước bỏ đi.

- Đứng lại đó!

Tin hét lớn, và rượt theo thằng Phàn với cái vẻ rất chi là điên điên.

Phó chúa đảo hào hứng phụ họa:

- Chạy đi đâu?

Thằng Phàn ngoái lại, bắt gặp vẻ say máu của hai thằng nhóc, vội vã co giò chạy thẳng.

CHÚA ĐẢO VÀ PHÓ CHÚA ĐẢO NGỒI BỆT trên tàu lá dừa, chia bộ mặt bầm tím, sung húp vào mắt nhau.

Đến bây giờ chúng mới thấy đau. Rờ tay lên chỗ nào, chỗ nấy nhức nhối, rát bỏng, các khớp xương như rời hẳn ra. Cứ như thể tụi nó vừa thoát ra khỏi một cái cối xay.

Bảy rờ rẫm hai gò má, miệng méo xệch:

- Nó đánh đau thật mày ạ!

- Thì vậy! Năm tay nó to như quả bưởi mà. - Tin thều thào đáp, không ngừng mân mê dầy xương sườn, như đếm xem có thiếu cái nào không.

Bảy để tay rớt xuống đùi, không phải vì gò má đã bớt đau mà vì đùi nó cũng trầy xước thê thảm.

Đang xuýt xoa, mắt Bảy chợt bừng lên:

- Đau thì đau thật, nhưng hôm nay mình đã đánh nó chạy có cò.

- Ồ, nó chạy vắt giò lên cổ.

Bảy hào hứng:

- Tụi mình đã không còn sợ nó.

- Ồ, không sợ.

Bảy nhìn bạn, chớp mắt trầm trồ:

- Hôm nay mày gan thật đấy. Tự nhiên lại xông ra đánh nhau với thằng Phàn.

Tin toét miệng cười:

Tao là chúa đảo mà. Chúa đảo thì không biết sợ ai.

Bảy hơn hơn:

Ờ, tao cũng không sợ. Tao là phó chúa đảo.

CHÚA ĐẢO VƯỢT BIỂN BƠI VÀO ĐẤT LIỀN, len lén chui ngã sau vào nhà.

Một lát, chúa đảo xuất hiện cạnh cây cọ với chai dầu trên tay.

Chúa đảo chìa chai dầu cho phó chúa đảo:

- Mày xúc đi. Tao xúc rồi.

Nhìn phó chúa đảo vừa xúc dầu vừa hít hà, chúa đảo nhăn mặt:

- Phó chúa đảo không bao giờ rên rỉ.

- Rát quá.

- Khi này tao còn rát hơn mày. Nhưng tao không rên tiếng nào.

Bảy nghiến chặt răng, nhưng chỉ được một lát nó lại bật ra tiếng rên:

- Rát lắm mày ạ.

Tin bĩu môi:

- Vết trầy của mày ăn thua gì. Chỉ như kiến cắn thôi.

Tin dang tay ra:

- Cánh tay của tao bị thanh bảo đao của tên hải tặc Phàn chém suýt đứt lìa, phải loay hoay nối lại mãi mới được, thế mà không hề hé môi.

Bảy vén áo lên định bảo mình bị trường thương của hải tặc đâm lòi ruột nhưng nhác thấy mấy mụn ghẻ quanh lỗ rốn, nó hoảng hồn bỏ vạt áo xuống.

Nhưng chúa đảo không nhìn thấy vẻ luống cuống của tên phó tướng. Chúa đảo đang mãi dò mắt ngồi khơi xa:

- Mày nghe thấy gì không?

- Nghe gì?

- Tiếng sóng vỗ bờ.

- Thủy triều lên hờ mày?

- Ờ. Và mưa bắt đầu rơi rồi đó.

Mưa rơi thật, đã vài hạt chấm lên mặt bọn trẻ những chấm lạnh. Bảy quên ngay vết trầy xước tương tượng nơi bụng, lật đật nhảy khỏi đồng cát:

- Tao về nhé.

Tin hét giật:

- Ê cẩn thận kéo rơi xuống nước. Vùng biển này cá mập nhiều lắm đó.

CHÚA ĐẢO LẠI VÀO ĐẤT LIỀN.

Lần này, Tin chạm trán chị Hai ngay cửa bếp.

- Lại chuyện gì đấy! Bỏ tay xuống coi! – Chị Hai nhìn Tin chăm chăm, ánh mắt rọi quanh mặt Tin lúc này đang bị hai bàn tay che kín.

Tin vẫn không buông tay, như thể nó thả tay ra là cái mặt nó rớt luôn xuống đất.

Chị Hai giằng lấy tay Tin, kéo mạnh:

- Gì thế ? Chị xem thử nào!

- Ôi, đau em! – Tin thụt lui một bước, kêu lên. Chị hai thận trọng gỡ từng ngón tay đưa em, và khi gò má sung vù của Tin hiện ra trong ánh mắt sáng của ngọn đèn nê-ông trong nhà bếp, chị há hốc miệng:

- Ôi! Đánh nhau với đứa nào phải không!

Tin định nói là mình té nhưng nó kịp nhớ ra té trên đồng cát thì mặt mày không thể ra thành như vậy, đành riu rít:

- Dạ.

Rồi nói thêm:

- Tại nó đánh em trước.

- Nó là ai?

- Nó là hải tặc. À quên, nó là thằng Phàn.

Nhưng chị Hai đã kịp nghe thấy:

- Hừ, hải tặc. Em suốt ngày cứ...

Chị hai định mắng thằng em tinh nghịch vài câu cho hả nhưng chị bỗng ngưng bật khi nghe Tin xuýt xoa.

- Đau lắm hả em? – Chị hỏi, lo lắng, bước gần đưa em thêm một chút.

- Đau muốn chết luôn! – Tin rên rỉ, tất nhiên là nó có đau nhưng không đến mức như nó trình diễn.

Tin lại bụm mặt, lần này không phải vì đau mà để lén quan sát phản ứng của người chị qua kẽ tay. Và nó như mở cờ trong bụng khi thấy chị hai quỳnh quíu

- Em đợi chị một chút. Để chị đi lấy muối đắp cho em.

Nhưng nó sung sướng nhất là khi chị hai quay lại với nhúm muối trên tay và câu nói trên môi:

- Em đừng để cho ba mẹ biết là em vừa đánh nhau đấy nhé. Em cứ bảo là em bị té ngã, nghe chưa?

TRÉ CON ĐỨA NÀO MÀ CHẲNG CÓ LẦN té ngã.

Vì vậy mẹ chẳng nói gì đến vết bầm trên mặt Tin. Nhưng mẹ kêu lên trong bữa ăn:

- Sao con suốt ngày nghịch cát thế hả Tin?

- Con không nghịch cát. – Tin chưa kịp nuốt thức ăn, lúng túng đáp.

- Chẳng phải con lăn lê bò toài trên đồng cát suốt từ trưa đến chiều sao?

Tin gân cổ:

- Đó không phải là đồng cát. Đó là một hòn đảo . Một hòn đảo hoang.

Mẹ múc canh vào chén Tin, thờ ơ:

- Ăn đi con. Chẳng có hòn đảo nào trong nhà ta cả. Con chỉ nghịch cho lắm vào.

Tin rất muốn nói với mẹ đó đích thị là một hòn đảo. Và nó đang cai quản hòn đảo đó. Nhưng nó biết mẹ sẽ không tin.

Tin cũng không thể kể với mẹ chính vì danh dự chúa đảo bị xúc phạm mà nó đã làm một chuyện nó không bao giờ nghĩ nó sẽ làm là xông vào đánh nhau với thằng Phan. Kể chuyện đó ra khác nào tự tố cáo những vết bầm trên mặt nó không hề do té ngã.

Tin âm ức lắm. Nhưng nó chẳng nghĩ ra một ý tưởng nào hay hơn là đưa mắt nhìn chị Hai.

Nhưng chị Hai đang nhìn chỗ khác.

Chị không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Tin. Cũng có thể chị vờ quay mặt đi vì chị thực sự không biết đồng cát của Tin có đúng là một hòn đảo như nó rêu rao hay không.

SINH RA TIN, NGOÀI MẸ CÒN CÓ BA. ĐIỀU đó thật là may.

Ba tặc lưỡi:

- Một hòn đảo hoang à?

Ba rờ rẫm mấy cọng râu lún phún trên cằm, chớp chớp mắt:

- Ồ, có thể là có đấy. Ba có nhìn thấy một hòn đảo trong sân vườn.

Mắt Tin sáng lên:

- Đúng là một hòn đảo mà, phải không ba?

Ba gật đầu:

- Đúng rồi. Và trên hòn đảo có mấy cây cọ.

Tin sung sướng:

- Con đã đi lạc vào hòn đảo đó

Ba gật đầu:

- Ba đã nhìn thấy con trên hòn đảo.

- Ba nhìn bằng ống dòm hả ba?

- Tất nhiên rồi. Không có ống dòm thì không thể nhìn xa như thế.

Ba chép miệng:

- Nhưng không có thuyền bè nào tới vùng biển đó nên ba không lên đảo được.

Tin đồng tình:

- Đó là vùng biển dữ, ba à. Sóng rất lớn. và rất nhiều cá mập.

Ba không nhìn thấy cái nhún vai của mẹ, hào hứng phụ họa:

- Ồ, cá mập luôn nguy hiểm với người đi biển. Nhất là loại cá mập trắng.

Ba và Tin say sưa nói về hòn đảo, như thể đang bàn về một cuốn phim phiêu lưu hấp dẫn.

Trong khi mẹ nhăn mặt thì chị hai tủm tủm cười. Trán mẹ giãn ra cuối cùng ba dặn Tin:

- Nhưng dù sao thì cũng không nên phơi mình trên đảo khi trời nắng gắt. Con sẽ cảm đấy.

TIN KHOE VỚI BẢY, KHI HAI ĐỨA SÁNH vai dọc đường đến lớp sáng hôm sau:

- Hôm qua mẹ tao bảo chỗ tụi mình chơi đùa chỉ là một đống cát, nhưng ba tao thì tin đó là một hòn đảo.

- Ba mà nói thế à?

- Ồ, Ba tao bảo nhờ chiếc ống nhòm mà ba tao đã nhìn thấy tao trên đảo.

Bảy liếm môi:

- Thế ba mà có nhìn thấy tao không?

- Tao không nghe ba tao nói.

- Thế sao mà không nói?

- Tao quên khuấy mất. Tối nay tao sẽ hỏi.

Bảy nhìn vết bầm đã bớt trên mặt bạn:

- Thế ba mẹ mà không hỏi tại sao mặt mày xây xát như thế à?

- Tao bảo tao bị té ngã. Thế là chẳng ai thắc mắc gì.

Bảy buồn rầu:

- Mẹ tao thì khác. Mẹ tao bảo: Mà lại đi đánh nhau với ai hả con?

Bảy mồm cười. Nó chỉ còn có mẹ. Mẹ nó rất thương nó, nhưng mẹ nó cũng rất hay la rầy nó.

Tin động lòng:

- Thế sao mà không nói như tao?

- Nói té ngã ư? – Bảy nuốt nước bọt. Nó đưa tay chà lên chớp mũi, thở dài – Tao có nói. Nhưng mẹ tao không tin.

Tự nhiên Tin nói:

- Tại ba mày mất sớm. Nếu ba mày còn sống thế nào ba mày cũng bênh mày.

CON THẮM ĐANG CHƠI NHẢY ĐÂY Ở GÓC sân, thấy bảy và Tin, liền chạy xô lại, miệng reo lên:

- Hôm qua mình thấy hai bạn đánh nhau nè. Lát nữa mình méc cô cho coi.

Tin chột dạ:

- Bịa đi mày! Mày ở đâu mà thấy?

- Gần đó chứ đâu. Lúc đó mình đang đi chợ với mẹ mình.

Nhà con Thắm ở phía sau lưng nhà Bảy, không xa nhà Tin lắm. nghe nó nói, Tin và bảy tin ngay.

Bảy sầm mặt:

- Mày không được méc cô. Mày méc cô là tụi tao nghĩ chơi với mày đấy.

- Mình cứ méc – Con Thắm bướng bỉnh – Cô giáo đã dặn học trò không được đánh nhau ngoài đường, ai bảo mấy bạn không nghe.

- Tại mày không biết đó thôi! – Tin phân trần – Cái thằng Phàn đánh nhau với tụi tao ấy, nó hung hãn lắm. Nó cứ bắt nạt tụi tao hoài.

- Mình không tin – Con Thắm chun mũi – Hôm qua mình thấy hai bạn rượt nó chạy vắt giò lên cổ rõ ràng.

Tin liếm môi:

- Tại vì hôm qua tao là chúa đảo. Chúa đảo thì không sợ ai hết.

- Chúa đảo gì cơ? – Con Thắm tròn xoe mắt.

Bảy ưỡn ngực ra phía trước, kiêu hãnh:

- Tụi tao có một hòn đảo. Tin là chúa đảo, còn tao là phó chúa đảo. Phó chúa đảo không sợ ai hết.

BÂY GIỜ THÌ TRÊN ĐẢO HOANG ĐÃ có ba người.

Con Thắm ngồi lắc lư trên tàu là dứa, toét miệng cười:

- Đổng cát này mà hai bạn gọi là hòn đảo.

Tin hừ mũi:

- Nó là hòn đảo.

- Đổng cát. - Con Thắm khăng khăng.

- Nó là hòn đảo đấy. - Bảy chỉ tay xuống dòng nước - Mày không thấy đại dương bao quanh chỗ tụi mình ngồi sao.

Con Thắm cười khúc khích:

- Cái mương cạn xọt mà kêu là đại dương.

Tin đỏ mặt:

- Mày nghĩ nó là cái mương thì kệ mày, trong mắt tụi tao nó là đại dương...

Thấy thằng Tin lộ vẻ giận, con Thắm không cười cợt nữa. Nó đưa tay véo môi nghiêm trang:

- Thế hai bạn tin nó là đại dương thật à?

- Chứ sao! - Tin hùng hồn - Tụi tao còn tin trong đại dương này có cá mập nữa.

Bảy phụ họa:

- Cho nên tụi tao không bao giờ lội xuống biển. Mỗi khi đi ra đi vào tụi tao toàn co giò nhảy qua.

Nếu cái mương này quả thực là đại dương thì người ta không thể nhảy qua đại dương như nhảy qua một cái... mương được. Nhưng lúc này con Thắm không để ý đến chi tiết phi lý đó.

Nó cảm thấy bị thuyết phục.

Nó nghĩ: ờ, nếu mình thực lòng tin một cái này là một cái khác thì biết đâu nó sẽ là một cái khác.

Một lý do nữa là nó chưa bao giờ nhìn thấy đảo, càng chưa bao giờ đặt chân lên một hòn đảo.

Nhưng bây giờ, theo lời Tin và Bảy thì nó đang ở trên một hòn đảo. Đó là một cơ hội hiếm hoi mà nó không muốn bỏ lỡ

TỪNG CHÚT MỘT, CON THẮM DẦN DẦN làm quen với cảm giác của một người lạc vào hoang đảo, và nó thấy đó cũng không có gì khó khăn lắm. Còn thú vị là đằng khác.

Chuyện đó dễ dàng hơn việc làm quen với một đũa bạn kênh kiêu nhiều.

Và nó hoàn toàn bị đánh gục khi Bảy kéo nó lại chỗ cây cọ.

- Màý thấy gì đây không? - Bảy chỉ tay vào các vết khắc.

- Gì thế?

bảy nghiêm trang:

- Đó là cách tình thời gian của những người lọt vào đảo hoang. Cứ mỗi ngày khắc một vết...

- Minh hiểu rồi. - Trước khi thằng bảy nói hết, con Thắm đã reo lên. Nó dán chặt mắt vào các vết khắc, nhắm đếm rồi reo lên lần hai - Thế tụi mình đã lạc vào đây nữa tháng rồi phải không Bảy?

- Ừ. - Bảy gật đầu, nghĩ là thằng Tin cố tình khắc ăn gian chứ thực ra đồng cát này xuất hiện trong sân nhà Tin mới có mười ngày. Nhưng dù sao đi lạc nữa tháng vẫn đáng tự hào hơn là đi lạc mười ngày! Bảy nhủ bụng, và quyết định sẽ không bắt bẻ thằng Tin về chuyện gian lận này.

Con Thắm quay đầu nhìn quanh, vẻ lo lắng:

- vậy làm sao để trở về đất liền? Chẳng lẽ tụi mình ở suốt đời ngoài này?

Bảy bói rôi gãi đầu, trước đây nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

- Ồ, làm sao nhi:

- Đốt lửa lên! Thế là tàu bè ngoài khơi sẽ thấy.

Thằng Tín nói, không biết nó chạy vào nhà tù hồi nào mà bây giờ nó đang ôm một mớ củi trên tay từ từ tiến lại.

CỦI KHÔ NỔ LÉP BÉP.

Thêm sự trợ giúp của gió, ngọn lửa lớn dần.

Mặt con Thắm lộ vẻ hân hoan:

- Thế là tàu bè ngoài xa sẽ nhìn thấy phải không Tin?

- Ồ.

- Nếu không có tàu bè quanh đây thì sao? - Đột nhiên con Thắm chột dạ.

- Nếu không có tàu bè hở? - Tin khụt khịt mũi, bói rôi đáp - Thì tụi mình sẽ tiếp tục ở lại trên hòn đảo này chứ sao.

Con Thắm mếu máo:

- Ôi , tụi mình sẽ ở đây tới già sao?

- Màý đừng lo! - Thằng Tin trấn an - Cứ vài ngày mình đốt lửa một lần. Thế nào cũng có lúc tàu bè đi ngang qua đây.

Bảy hớn hờ phụ họa:

- Và họ sẽ nhìn thấy khói bốc lên.

CON THẮM LO xa quá.

Ngay khi tụi nó đốt lên đồng lửa đầu tiên, đã có người nhìn thấy rồi.

Chị Hai đứng chỗ bếp nhìn ta, hót hải:

- Em nghịch gì đó, Tin?

- Em có nghịch gì đâu!

_ Đốt lửa mà không nghịch à? - Chị hai cao giọng - Em có dập tắt ngay đi không! Có ngày cháy nhà cho coi!

Con Thấm nơm nớp thò tay giật áo Tin:

- Dập lửa đi Tin!

- Không dập được! - Tin bưng bình, nó trả lời chị Hai nhưng cũng là đáp lời con Thấm - Dập lửa thì tàu bè sẽ không biết tụi em đang ở trên hòn đảo này!

Chị hai thở hắt ra, tay phác một cử chỉ cho biết chị ngán ngẩm:

- Lại hòn đảo! Chị méc mẹ bây giờ!

Dọa xong một câu, chị Hai biến mất sau cửa bếp.

- Chết rồi! - Con Thấm nhón nhác nhìn vào trong nhà - Chị Hai vào kêu mẹ bạn ra đây.

Tin thản nhiên:

- Người vừa rồi không phải chị Hai mình.

Con Thấm có cảm giác như vừa nghe nhầm. nó ngo ngác nhìn bạn:

_ Chị Hai bạn mà.

- Không phải đâu! - Tin toét miệng cười - Đó là hải tặc. Hải tặc không bao giờ muốn cứu ai. nó vờ làm chị Hai kêu mình dập lửa để mình mắc kẹt mãi mãi trên hòn đảo này đó thôi.

MÃI VÃN KHÔNG THẤY MẸ XUẤT HIỆN.

Tin đoán mọ đi chợ hoặc đi đâu đó, chị Hai không tìm được.

Nó quay sang con Thấm, sung sướng giải thích theo kiểu chúa đảo:

- Mà thấy chưa. Hải tặc chỉ hù dọa thế thôi nhưng đã bỏ đi rồi.

- Tuyệt quá!

Con Thấm gật đầu, mặt rạng ra, dĩ nhiên nó khen "tuyệt" không phải vì hải tặc bỏ đi mà vì không thấy chị Hai lẫn mẹ thằng Tin đâu hết.

Hải tặc đi một lát thì mưa đến.

nếu như mọi lần, chúa đảo và phó chúa đảo sẽ quýnh quýnh chạy vào nhà ngay khi hạt mưa đầu tiên sò vào người.

Như lần này thì khác.

Có phụ nữ, chúa đảo và phó chúa đảo không hờ một tí là bỏ chạy khỏi đảo.

Con Thấm nói:

- Mưa rồi, tụi mình vào nhà đi!

Chúa đảo gầm gừ:

- Không được. Có chết chúng ta cũng phải giữ hòn đảo này.

Trời chỉ mưa thôi, nhưng Tin nói cứ như hòn đảo sắp bị đánh chiếm.

Một phút sau, ba đứa đã chen chúc dưới chiếc dù.

Phía trên đầu, bầu trời mỗi lúc một nặng mây và mưa bắt đầu tầm tã.

Tin nín chiếc dù để khỏi bị gió lật, lo lắng hỏi bạn:

- Mây lạnh không Thấm?

- Lạnh, - Con Thấm nói, vừa xoa tay lên chỗ áo bị ngấm nước.

- Mây rắng chịu một chút đi. - Tin tặc lưỡi- hy vọng trời không có bão. Ở hòn đảo này, mỗi năm có bốn trận bão gió mùa. Thời tiết khắc nghiệt lắm.

Mưa rơi rào rào chung quanh khiến con Thấm không có cảm giác thằng Tin đùa. Nó nói giọng thán phục:

- Vậy mà Tin và Bảy chịu được. Giỏi ghê!

Con Thấm quên mất đồng cát này đúng là hòn đảo hoang thì tụi thằng Tin cũng chỉ mới lạc vào đây chừng nửa tháng, nghĩa là những trận bão kia là do thằng Tin tưởng tượng ra thôi.

THẮNG BẢY THẤY CON THẤM ƯỚT RUN cầm cập, bèn chạy ra khỏi dù, nó nói:

- Mày đứng nhích vô giữa đi thắm.

Nó kiên trì dầm mưa, khệ nệ vác một tàu lá dừa khô loay hoay úp lên chiếc dù.

Bảy muốn che cho con Thấm. Nhưng tàu lá dừa nặng quá, Bảy xoay tới xoay lui một lúc, chiếc dù sập luôn.

- Chết rồi! - Con Thấm la hoảng, lật đật chạy ra ngoài.

Nó cúi nhìn quần áo ướt đẫm, mặt méo xệch:

- Mẹ mình thấy mình dầm mưa thế này mẹ mắng mình chết.

Chúa đảo trừng mắt nhìn phó chúa đảo:

- Mày làm trò gì thế Bảy?

Bảy làu bàu:

- Trò gì đâu! Tao chỉ muốn làm mái lều trú mưa.

Trong màn mưa trắng đục, chúa đảo và phó chúa đảo hết nhìn con Thấm lại quay đầu nhìn nhau, không biết phải che chở cô gái lạc vào lãnh địa của mình như thế nào.

Cứu tinh xuất hiện từ chỗ cửa bếp, vẫn gương mặt chị Hai:

- Tụi em có vô nhà ngay không? Dầm mưa như thế không sợ ốm hờ?

Tin mừng rơn quay sang con Thấm:

- Hải tặc không dám tác công hòn đảo nên dụ mình chạy ra đó.

- Thế tụi mình có.... có... chạy ra không? - Con Thấm ngược nhìn Tin, hai hàm răng va vào nhau lộp cộp, trông ánh mắt của nhỏ bạn Tin biết thừa nó đang rình cái gật đầu.

- Chạy ra chứ! - Tin đáp bằng một giọng hơn hớn - Tao là chúa đảo chẳng lẽ lại sợ hải tặc!

Nó liếc ra con đường nhỏ, vung vay:

- Tụi mày về nhà đi! Để mình tao đối phó được rồi!

Con Thấm mừng quýnh, nhảy ra khỏi đồng cát, vù một mạch ra công.

Thằng Bảy hơi ngần ngừ, nửa muốn đi theo chúa đảo đánh hải tặc, nửa sợ bị mẹ cho ăn đòn. Nhưng rốt cuộc nó thấy hải tặc thì vô hình còn mẹ nó thì hữu hình, nên quyết định co giò chạy theo con Thấm.

- HÔM QUA MÀY CÓ ĐÁNH ĐUÔI ĐƯỢC hải tặc không? - Bảy tò mò hỏi Tin, tay lúc lắc chiếc cặp sách theo thói quen. Năng buổi sáng diu diu trên tóc làm nó thấy con đường đến lớp thật là dễ chịu.

- Không. - Tin vờ vai Bảy, láu lỉnh - Hóa ra đó là chị Hai tao thật chứ không phải do hải tặc hóa trang.

- Thế chị Hai mày có cho mày ăn đòn về tội dầm mưa không? - Bảy liếm môi hỏi tiếp, mặt nghiêm lại, có vẻ như đây là câu chuyện nó thực sự muốn biết chứ không phải những thắc mắc về hải tặc.

Tin gãi đầu, hơi bất bình, cảm thấy đã là phó chúa đảo thì không nên hỏi chúa đảo về đề tài tế nhị như vậy:

- Chị Hai tao và mẹ tao chỉ rầy tao thôi.

Giọng Tin hơi chùng xuống khi thú nhận điều đó. Nhưng gần như ngay lập tức, nó hít vào một hơi, mặt đột ngột nở ra:

- Nhưng ba tao thì bệnh tao.

- Ba mày bệnh mày thế nào?

- Ba tao bảo khi hòn đảo mắc mưa thì người sống trên đảo đó không thể nào không bị ướt.

- Ba mà tuyệt thật đấy!

Bảy tấm tắc. Sực nhớ tới một chuyện, nó háo hức:

- Chắc ba mà phải nhìn bằng ống dòm mới thấy mưa trên hòn đảo được, đúng không?

- Đúng thế. - Tin đáp, giọng kiêu hãnh - Ba tao muốn xem tao có bị hải tặc hay thú dữ tấn công không ấy mà.

Bảy nuốt nước bọt:

- Thế lần nay mà có hỏi xem ba mà có nhìn thấy tao không?

Câu hỏi của Bảy làm Tin thót bụng lại. Nó quên bém chuyện Bảy nhờ vả hôm trước. Hôm qua nó mãi huyên thuyên về hòn đảo, về các trận động đất, về những trận bão lớn đánh đắm tàu thuyền nên đã không nhớ gì đến chuyện đó.

- Có. Tao có hỏi. - Tin nói dối - Ba tao bảo ba tao nhìn thấy tao, mà và con Thăm nép dưới tán dù.

Bảy sung sướng:

- Ba mà nhìn thất tất tạt hở?

- Ồ, thấy tất tạt. Cả chuyện mà đi nhặt tàu lá dừa khô làm mái lều, ba tao cũng thấy luôn.

Người Bảy lâng lâng:

- Thế ba mà có thấy ...

Đang hỏi, Bảy đột ngột ngưng bật, như có cái gì đó thành linh chẹn ngang họng nó.

Cái-gì-đó là thằng Phàn.

THẰNG PHÀN LẠI XÔNG RA TỪ CON hẻm bên đường, như thể nó vẫn nấp sẵn ở đó từ tối hôm qua.

Nhưng hôm nay Tin không có cảm giác đối diện với một con gấu sông ra từ sở thú nữa. Nó chậm bước lại, đưa mắt dò xét đối thủ, ngạc nhiên thấy mình không hề hoảng sợ.

Nghe tiếng chạm khẽ sau lưng, Tin ngoảnh lại thấy mặt thằng Bảy hơi có vẻ lo lắng, liền thì thầm:

- Mà là phó chúa đảo Thứ Bảy!

Như có ai đẩy vào người, Bảy bất ngờ nhào lên phía trước, quắc mắt nhìn thằng Phàn:

- Mà muốn đánh nhau nữa hả Phàn?

Thằng Phàn hơi ngần ngừ. Sau trận đánh nhau kỳ quặc hôm nọ, nó không muốn đối đầu với hai thằng nhóc lì đòn này nữa. Nhưng lúc này nó đang cần tiền. Hôm trước chơi bài, nó thiếu nợ thằng Hù hai chục ngàn. Thằng Hù dọa nếu hôm nay nó không trả thằng Hù sẽ đi tìm nó hỏi tội.

Thằng Hù to con hơn Phàn, nắm tay cũng to hơn. Nghĩ đến bộ mặt lạnh như tiền và quả đấm rắn như đá của thằng này, Phàn nghe bụng sôi lên như chiếc ấm đặt trên bếp lò.

Nhưng nó lại đắn đo khi đối diện với Tin và Bảy. Khác với những lần trước, lần này hai thằng nhóc không hề lộ vẻ khiếp sợ khi chạm mặt nó. Giọng điệu thách thức của bảy càng khiến nó phân vân.

Chùn tay trước hai thằng nhóc này thì thiệt là nhục. Phàn nhủ bụng nhưng nó lại đang bắt gặp mình ở trong tâm trạng chẳng lấy gì làm vui vẻ đó.

Vờ như không nghe thấy Bảy, nó lướt cái nhìn qua mặt hai đứa này, giọng thăm dò:

- Tụi mà đi học đấy à?

Bảy hừ mũi:

- Mà biết rồi mà còn hỏi!

Tin vẫy tay:

- Nếu mà không muốn đánh nhau thì tụi tao đi nhé!

Chúa đảo và phó chúa đảo vừa nói vừa hiên ngang lướt qua mặt thẳng Phàn, sung sướng cảm thấy không có buổi sáng nào đẹp hơn buổi sáng hôm nay: Năng lên tươi thắm, gió rì rào trong cành lá và thẳng Phàn đứng chôn chân tại chỗ nhìn tụi nó đi qua. Cuộc đời mới đẹp sao!

NHƯNG RỒI TIN VÀ BẢY CHỢT DỪNG BƯỚC.

Từ sau lưng, tiếng thẳng Phàn rền rĩ vọng tới:

- Tụi mày có tiền không?

Chúa đảo và phó chúa đảo liếc nhau. Và cả hai cùng quay phắt lại, nhịp nhàng như đang cùng đứng trên một chiếc bàn xoay.

Chúa đảo Tin giớ nắm đấm lên, mặt đanh lại:

- Mày hỏi cái này nè!

Nhưng thẳng Phàn lúc này không có vẻ gì là hưng phấn. Nó ôm bụng, thều thào:

- Tao đói bụng quá. Từ tối hôm qua đến giờ tao chưa ăn gì.

Phàn là đứa ma mãnh. Nó biết đánh nhau bằng tay không ăn thua. Nó chọn cách đánh vào chỗ yếu nhất của đối phương: lòng trắc ẩn.

Quả nhiên trai tim sắt của chúa đảo và phó chúa đảo bỗng mềm hẳn đi. Tin và Bảy lại liếc nhau và giống như thể cả hai đang nhìn vào gương, đứa này nhanh chóng đọc được điều mình đang suy nghĩ trong ánh mắt đứa kia.

Cả hai lập tức cho tay vào túi.

Động tác của Tin và Bảy khiến thế giới vội vàng thay đổi.

Trong vòng một phút, trên thế gian lập tức có thêm ba người sung sướng.

Thẳng Phàn sung sướng vì tự dung có được mười ngàn. Nó chỉ cần kiếm thêm mười ngàn nữa là đủ tiền trả cho thẳng Hù.

Tin và Bảy sung sướng khi được giúp đỡ người khác, sung sướng hơn nữa là người khác mà tụi nó hạ cố giúp đỡ chính là cái đứa xưa nay vẫn trấn lột tụi nó triền miên.

NIỀM SUNG SƯỚNG CỦA CHÚA ĐẢO VÀ PHÓ chúa đảo kéo dài gần suốt cả buổi sáng, chỉ chấm dứt khi cô giáo ra một đề toán khá hóc búa.

Tin và Bảy ngồi loay hoay mãi trước đề toán, sốt ruột khi thấy ngòi bút của con Thắm chạy ro ro trên giấy.

Bảy nhìn vào trang giấy trắng tinh trước mặt Tin, tặc lưỡi hỏi:

- Mày không làm được à?

- Tao cũng như mày thôi. - Tin bực mình đáp. Bảy thúc cùi tay vào hông Tin, thì thào xúi:

- Nhìn vào tập con Thắm mà chép!

Tin mĩm môi:

- Chúa đảo không bao giờ cóp bài người khác!

- Thế chúa đảo được quyền học dốt à?

- Sao mày ngốc thế! Nếu tao cóp bài con Thắm để được điểm mười thì tao vẫn là đứa học dốt, hiểu chưa?

- Hiểu.

- Tóm lại, nếu có dốt chúa đảo phải dốt một cách đàng hoàng, hiểu chưa?

- Hiểu.

Bảy gật đầu như máy. Nhưng sau khi điều gì cũng hiểu, nó chợt nhận ra có điều nó không hiểu:

- Thế xưa nay các chúa đảo đều học dốt hờ mày?

Tin gại gại cán viết lên má, ngập ngừng:

- Tao cũng chẳng rõ.

- Tao nghĩ chúa đảo thời xưa chắc dốt hơn tụi mình. - Bảy trăm năm - Bọn họ lên đênh trên biển từ bé, thì giờ đâu mà ôm cặp tới trường.

- Ồ há!

Tin reo lên, hết sức khoái chí trước phát hiện của Bảy, trong một lúc nó cảm thấy đã trót làm chủ một hòn đảo mà không học dốt mới là kỳ cục.

QUA NGÀY HÔM SAU, TIN SỰC NHỚ RA một điều nữa: Chúa đảo không những được quyền học dốt mà còn được quyền lấy vợ.

Nó nói với con Thấm:

- Tao phong mày làm chúa đảo phu nhân nghe, Thấm?

- Chúa đảo phu nhân là sao?

- Phu nhân tức là vợ đó. Mày là vợ tao.

Con Thấm lắc đầu quây quây:

- Eo ôi! Mình không chịu đâu!

Tin đá chân vào tàu lá dừa, gầm gừ:

- Mày ngu quá! Đã có chúa đảo thì phải có chúa đảo phu nhân.

- Ai nói với bạn vậy?

- Tao đọc trong sách.

Mặt con Thấm lộ vẻ ngẩn ngơ:

- Trong sách có nói vậy hả?

- Ồ.

Con Thấm bặm môi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu, giọng cam chịu:

- Vậy thì mình làm.

Thằng Bảy đột nhiên xen ngang:

- Chúa đảo phu nhân phải để cho chúa đảo hôn một cái.

Tin hào hứng phụ họa:

- Ồ, mày phải chia má cho tao hôn một cái.

Con Thấm chớp mắt:

- Trong sách nói vậy hả?

Con Thấm này khờ ời là khờ. Tự nhiên nó vẽ đường cho phu quân của nó. Dĩ nhiên thằng Tin cười tít mắt:

- Đúng rồi. Sách nào cũng nói vậy hết.

Thằng Bảy nhảy tung tung quanh hai đứa, miệng reo ầm:

- Hôn đi! Hôn đi! Chưa hôn thì chưa phải là chúa đảo phu nhân.

Con Thấm bí quá, đành nhắm tịt hai mắt:

- Rồi đó.

Thằng Tin hỏi:

- Rồi đó là sao?

- Mình nhắm mắt rồi đó. Bạn hôn đi!

Ngay lập tức, Tin hôn vào má con Thấm đánh "chụt" một cái.

Bảy ngưng nhảy nhót, chống hai tay lên đầu gối lom lom nhìn chúa đảo hôn chúa đảo phu nhân rồi cười toe toét:

- Được rồi. Bây giờ tao công nhận mày là chúa đảo phu nhân rồi đó, Thắm.

Con Thắm nhăn mặt giơ cườm tay quẹt qua quẹt lại trên má:

- Ghê quá!

Tin cười hì hì:

- Ghê gì mà ghê!

- Nước miếng dơ hầy! Mấy bạn chơi trò gì mất vệ sinh quá!

Con Thắm nói, lại tiếp tục lấy tay chùi.

THẮNG TIN CÓ ĐƯỢC PHU NHÂN THÌ khoan khoái lắm.

Thỉnh thoảng, nó quay sang con Thắm:

- Vậy là tao và mày cưới nhau được ba năm rồi, Thắm há?

Lần nào con Thắm cũng cãi:

- Ba năm đâu mà ba năm. Mới có mấy tiếng à.

Và lần nào Tin cũng sầm mặt:

- Mày ngốc quá! Mấy tiếng thì kệ mấy tiếng, mình cứ nói là ba năm đã sao!

- Tại sao phải nói là ba năm?

- Tao cũng chẳng hiểu. – Tin bổi rổi xộc tay lên mái tóc – Nhưng nói “tụi mình đã cưới nhau được ba năm rồi” nghe nó thỉnh thích. Nói “mới cưới nhau mấy tiếng” nghe chán chết!

Quả thật, khi nói “tụi mình đã cưới nhau được ba năm rồi”, thằng Tin cảm thấy một cảm giác gì đó như là sự kiêu hãnh. Chúa đảo mà mới cưới vợ có mấy tiếng đồng hồ thì chẳng có gì đáng tự hào, thậm chí không xứng làm chúa đảo.

Nó không giải thích được cảm giác đó cho phu nhân của nó hiểu. Nên phu nhân của nó bĩu môi:

- Mình chẳng thấy thỉnh thích gì hết.

CON THẮM CHỈ THÍCH THÚ LÚC NÓ CÙNG Tin và Bảy loay hoay nghĩ cho hòn đảo một cái tên.

- Đây là hòn đảo hoang, chưa có tên. Bây giờ mình phải đặt tên cho nó. – Tin nói, nghiêm trang.

Con Thắm háo hức lắm. Trước giờ chỉ có ba mẹ nó đặt tên cho nó. Nó chưa có cơ hội đặt tên cho ai cả. Ngay cả con cún của nó, khi cậu nó đem tới nhà thì cún đã có tên sẵn rồi.

So với con cún thì đặt tên cho một hòn đảo oai hơn nhiều. Vì vậy mà con Thắm hét gõ trán đến véo môi:

- Đặt tên gì nhi?

Bảy khoe kiến thức:

- Tao thấy các nhà khoa học thường lấy tên mình đặt cho một loại vi trùng hay một ngôi sao.

- Đặt tên đảo cũng thế. – Tin bổ sung – Rất nhiều hòn đảo mang tên nhà thám hiểm hay nhà hàng hải.

Bảy nhú mày:

- Nhưng tụi mình có tới ba đũa. Chẳng lẽ đặt cho hòn đảo này tên Tin Bảy Thắm?

Con Thắm cười khúc khích:

- Đảo Tin Bảy Thắm á? Sao nghe không hay chút nào hết!

Bảy đảo tới đảo lui ba cái tên trong đầu, chán nản thấy chẳng có cách sắp xếp nào ổn thỏa, bèn ngược nhìn chúa đảo:

- Đặt tên gì hở Tin?

Tin bặm môi, trông nó dăm chiêu ghê lắm. Nó là chúa đảo mà. Chúa đảo nghĩ ngợi một lúc, rồi thở dài:

- Cũng không nhất thiết đặt theo tên của bọn mình.

Bảy tròn mắt:

- Thế đặt theo tên của ai?

- Đây là một hòn đảo hoang. Hòn đảo này không có Thứ Sáu nhưng có Thứ Bảy.

Bảy reo lên, tỏ thông minh:

- Đặt tên cho nó là đảo Robinson á?

TRÊN HÒN ĐẢO ROBINSON ĐÓ, LÚC NÀY có ba đứa nhóc đang chụm đầu dưới tán dù, trên đầu gối mỗi đứa là một cuốn tập và cả ba đang hí hoáy ghi chép.

Ba đứa nhóc là chúng ta gọi thế, vì rõ ràng chúng là ba đứa nhóc thật, nhưng tự bọn chúng thì không thấy như vậy.

Bọn chúng thấy như thế này:

- Phó chúa đảo Thứ Bảy là một chàng trai trắng kiện, da rám nắng, bắp thịt cuộn cuộn, đó là kết quả tôi luyện qua những ngày tháng lênh đênh trên biển.

- Chúa đảo Tin còn vạm vỡ hơn nữa, bắp tay như dây chấu, gương mặt dứt khoát là chữ điền và trên người thế nào cũng chần chịt hàng trăm vết sẹo vì thành tích đánh nhau với hải tặc – lần nào cũng trọng thương suýt chết nhưng luôn luôn vượt qua được vào phút chót.

- Chúa đảo dĩ nhiên có chúa đảo phu nhân và dứt khoát là họ cưới nhau đã được ba năm. Chúa đảo phu nhân ngoài nhan sắc mặn mà còn là một phụ nữ quả cảm, can trường hiểm có.

Bây giờ thì ba con người dững cảm đó đang tranh thủ thời gian rảnh rỗi không phải chống chọi với mưa bão để ngồi viết nhật ký về cuộc sống trên đảo hoang.

Về chuyện này, thằng Tin phải nói khô nước bọt, Bảy và con Thấm mới nghe theo.

Lúc đầu, Bảy lắc đầu quầy quậy:

- Tao tưởng đã lạc vào đảo hoang thì chỉ toàn chơi, khỏi phải chép bài làm bài gì hết chứ. Biết thế này tao chả thèm đặt chân lên hòn đảo Robinson này làm gì.

- Ủ, mình cũng thích lên đây ngồi chơi thôi.

Con Thấm hòa theo làm Tin tức điên. Nó giận dữ nhìn hai đứa bạn:

- Tụi mày ngốc bỏ xừ. Xưa nay những nhà thám hiểm hoặc những kẻ đi lạc như bọn mình người nào cũng viết nhật ký hết á.

- Viết chi vậy?

- Viết để giết thì giờ. Thời gian trên đảo hoang bao giờ cũng dài lê thê...

Cảm thấy lý do này chưa thuyết phục lắm, Tin tặc lưỡi nói thêm:

- Hơn nữa nếu mai một bọn mình bỏ xác trên hòn đảo này, những người đến sau sẽ đọc được nhật ký của tụi mình, sẽ biết là trên hoang đảo xa xôi này từng có ba con người sinh sống...

Hình ảnh thằng Tin vẽ ra âm đảm đến mức con Thấm rụt cổ:

- Eo ôi, Tin nói gì ghê quá!

- Đó là tao ví dụ thôi. –Tin cười hì hì – Còn nếu như tụi mình quay về đất liền được, tụi mình sẽ in cuốn nhật ký thành sách. Chắc chắn sẽ bán chạy như tôm tươi. Chẳng mấy chốc tụi mình sẽ trở thành tỉ phú.

Lần này, gam màu Tin vẽ ra thiệt là tươi sáng, dĩ nhiên thằng Bảy và con Thấm nhận thấy chẳng có lý do gì để phản đối cả.

VỀ TRÍ TƯỞNG TƯỢNG, HIỆN NHIÊN CHÚA đảo phu nhân và phó chúa đảo không thể sánh

bằng chúa đảo.

Cho nên sau khi mở tập ra trên đầu gối, thằng Bảy và con Thắm cứ căn viết nhìn thằng Tin.

Tin viết xong câu thứ nhất, ngoác miệng đọc thật to:

- Chúng tôi lạc vào hòn đảo này đã tròn một tháng.

Chỗ này, con Thắm bắt bẻ ngay:

- Có nửa tháng à.

- Một tháng.

- Trên cây cọ chỉ có mười bảy vết khắc à.

- Lát nữa theo khắc thêm mười ba vết nữa, khó gì!

Mười bảy vết khắc kia, Tin đã có gian lận trong đó rồi. Những vết khắc đó rõ ràng nhiều hơn số tuổi của hòn đảo Robinson. Thằng Bảy biết tổng, nhưng không nói ra. Không ngờ bữa nay thằng Tin huých toẹt luôn. Nó nói chuyện ăn gian bằng vẻ mặt nghênh ngang khiến hai đứa bạn nó ngó ra mắt một lúc.

- Nhìn cái gì! – Tin hừ giọng – Tụi mày viết đi!

Thế là Bảy và Thắm cúi đầu hí hoáy “Chúng tôi lạc vào hòn đảo này đã tròn một tháng”.

Nhật ký của bọn nhóc từ từ dài ra, dĩ nhiên là hoàn toàn giống nhau. Biết làm thế nào được, chúng ta cần phải thông cảm, vì chúa đảo, chúa đảo phu nhân, và phó chúa đảo đều lạc vào cùng một chỗ, chứng kiến cùng một sự kiện và trải qua cùng một tâm trạng.

Cho nên chúng ta đừng ngạc nhiên nếu câu thứ hai của bọn nhóc cũng giống nhau đến từng dấu phẩy: “Đảo thoai thoai, rất nhiều cát, nhưng cây cọ mọc rải rác giúp hòn đảo bớt hiu quạnh. Đảo Robinsin lọt trong một vùng khí hậu đặc biệt, năm nào cũng có bốn trận bão lớn tràn qua đây...”.

THẰNG TIN CỨ VIẾT MỘT CÂU, LẠI CẮT cao giọng đọc, y như thầy giáo đọc chính tả cho học trò chép.

Nhưng Bảy và Thắm chẳng lấy thế làm tự ái.

Tụi nó còn thấy thích thú khi Tin hào hứng tả cảnh:

“Thỉnh thoảng gió giật rất mạnh, mái lều lợp bằng lá dừa của chúng tôi bị nhồi liên tục và cuối cùng không chịu nổi đã đổ sập xuống, may mà chúng tôi đã nhanh chân thoát ra ngoài. Những lúc đó, mặt biển trông thật dữ dội, sóng trào lên như bắn ra từ một cái máy phun đặt dưới đáy biển, bọt tung trắng xóa khi quạt mạnh vào mỏm đá san hô ở phía Tây hòn đảo”.

- Hay quá, Tin! – Con Thắm vừa chép vừa nức nở khen.

Bảy cũng gật gù:

- Mày mô tả giống thật ghê. Y như cảnh trời mưa hôm nọ.

Con Thắm đề nghị:

- Tin tả cảnh biển đi, Tin. Biển lúc hoàng hôn ấy.

Tin đưa mắt nhìn ra xa, trông mặt nó rất mơ màng. Nó đang ngắm cảnh biển lúc hoàng hôn đó mà.

“Chúng tôi thích nhất lúc ngồi trên đảo Robinson ngắm hoàng hôn trên biển. Mặt trời như hòn lửa lớn ai ở trên trời vô ý đánh rơi xuống đại dương...”

Bảy cười hì hì:

- Ai đó ở trên trời đang hút thuốc lá.

Tin như không nghe thấy Bảy, tiếp tục:

“Mặt biển lúc đó trông phẳng lì, êm đềm như một miếng xu xoa không lỗ và màu sắc của miếng xu xoa thay đổi không ngừng...”.

Bảy lại phá ngang:

- Mày tả biên làm tao thấy đói bụng quá!

Con Thấm phụ họa:

- Minh cũng đói bụng nữa.

Thằng Tin xếp cuốn tập lại, thở hắt một cái:

- Ồ, tao cũng đói bụng luôn. Nhật ký hôm nay viết thế đủ rồi. Mai viết tiếp.

NGÀY HÔM SAU CON THẤM DẮT THEO con pig lên đảo.

Pig không phải là con heo.

Pig là tên con cún của nhà con Thấm.

Con Pig màu vàng, tai vĩnh tao cụp, trông rất tức cười. Nó có vẻ nhút nhát. Từ khi đặt chân qua cổng nhà thằng Tin, nó rụt rè đánh hơi khắp nơi bằng cái mũi màu hồng. Chắc tại cái mũi có màu đặc biệt này mà cậu con Thấm đặt tên nó là Pig.

- Pig! Pig! Lại đây nè!

Thằng Bảy ngoắt con Pig, vui vẻ gọi. Nó ở cạnh nhà con Thấm nên quen biết với Pig từ trước.

Con Pig hơi phân vân một chút rồi lao về phía Bảy, đuôi ngoáy tít thay cho lời chào hỏi.

Thằng Tin tươi cười nhận xét:

- Con cún này tên hay ghê!

- Nó không phải con cún. – Con Thấm nghiêm trang – Nó là con sư tử.

- Sư tử á?

- Ồ, sư tử. – Con Thấm chỉ tay về phía cây cọ - hòn đảo này lắm rừng rậm thế kia, phải có thú dữ chứ.

Tin sung sướng:

- Đúng rồi. Đảo hoang thì phải có thú dữ. Nếu không thì buồn tẻ lắm!

Bảy kêu lên

- Ê, con sư tử của mày ị lên chỗ ngủ của mình rồi, Thấm.

Vợ chồng chúa đảo quay phắt về phía con Pig. Quá thực, nhân lúc mọi người bàn tán và cất nhắc nó lên chức sư tử, con Pig phản đối bằng cách kiên quyết chứng minh mình là cún.

Chỉ có một con cún mới ị bậy thế thôi.

NHƯ CHÚNG TA ĐÃ BIẾT, CHÚA ĐẢO THÌNH thoảng vắn vào đất liền thăm ba chúa đảo, mẹ chúa đảo và chị Hai chúa đảo.

Có vẻ như ba của chúa đảo đã thuyết phục được mẹ chúa đảo và chị Hai của đảo tin rằng chúa đảo quá thực đang sinh sống trên một hòn đảo nên thời gian gần đây chúa đảo không bị mẹ và chị mắng về đủ thứ liên quan đến chuyện nghịch cát nữa.

Mẹ chúa đảo và chị chúa đảo cũng không còn giữ vẻ thờ ơ trước những tin tức về hòn đảo.

Chúa đảo nói, trong bữa ăn:

- Tụi con đặt tên cho hòn đảo rồi.

- Tên gì thế con? – Mẹ chúa đảo hỏi, cái cách bà biểu lộ qua ánh mắt cho thấy bà muốn người nghe biết bà đang rất tò mò.

Chúa đảo kiêu hãnh đáp, ngực ưỡn về phía trước một cách không tự chủ:

- Tụi con đặt tên cho nó là đảo Robinson.

Chúa đảo khoe, trong bữa ăn tiếp theo:

- Hôm nay con nhìn thấy một con sư tử trên đảo.

Chị chúa đảo rút cổ:

- Eo ôi, sư tử cơ á?

- Vâng.

- Thế em có bắn nó không?

- Không. Tụi em thuần hóa nó.

Chị chúa đảo tùm tùm:

- Tức là bây giờ nó đã ngoan ngoãn như một con cún.

- Đúng là bây giờ nó ngoan ngoãn như một con cún.

Chúa đảo hân hoan đáp, không nghĩ chị chúa đảo đang trêu chúa đảo.

BA NÓI VỚI THẲNG TIN BẰNG GIỌNG HỒ HỎI:

- Ba đã nhìn thấy con sư tử đó.

Tin hỏi lại bằng giọng hồ hởi không kém:

- Ba nhìn bằng ống dòm hả ba?

- Dĩ nhiên là ba nhìn bằng ống dòm.

Nói xong ba đứng lên, đi vào phòng.

Rất nhanh, ông quay trở ra. Trên tay ông là một chiếc ống dòm thật.

Ông đặt chiếc ống dòm màu đen vào tay Tin:

- Ba tặng con đó. Ba nghĩ con cần đến nó hơn ba.

Ba mỉm cười:

- Con đang sống trên đảo hoang mà. Lại có cả sư tử nữa.

Tin nhắc:

- Nhưng tụi con đã thuần hóa nó rồi.

Ba tặc lưỡi:

- Biết đâu còn những con khác.

Chiếc ống dòm có cả dây đeo. Tin đeo vào cổ rồi đưa ống dòm lên mắt.

- Con điều chỉnh tầm nhìn bằng cái vòng xoay ở giữa. – ba hướng dẫn Tin.

Hai cha con loay hoay một lúc với chiếc ống dòm.

Khi Tin quay trở ra ngoài sân với chiếc ống dòm lủng lẳng trước ngực, không còn nghi ngờ gì nữa, trông nó đã giống chúa đảo lắm rồi.

THĂNG BẢY VÀ CON THẮM TRANH NHAU chiếc ống dòm đến sùi bọt mép.

- Tao dòm trước. – Bảy nói.

- Mình trước. – Con Thắm không chịu

Bảy đập tay trước ngực:

- Tao trước. Tao là phó chúa đảo.

Thắm không đập tay lên ngực, vì nó là con gái. Nó dậm chân thình thịch:

- Nhưng mình là chúa đảo phu nhân.

Con Thắm chả khoái gì chức “chúa đảo phu nhân”, nhưng để giành nhau chiếc ống dòm với phó chúa đảo, nó không thể không viện ra thân phận của mình.

Thăng Bảy nghĩ lung tung trong đầu: Phò chúa đảo và vợ chúa đảo, ai lớn hơn ai há? Chắc là chúa đảo phu nhân lớn hơn, nó nủ bụng và buông tay khỏi chiếc ống dòm, tặc lưỡi:

- Cho mày dòm trước đó.

Con Thắm hân hoan, hai tay nâng chiếc ống dòm lên mắt.

Bảy theo dõi nét mặt rạng rỡ của con Thắm, háo hức khi nghe nhỏ bạn luôn miệng xuýt xoa.

- Ôi, mình thấy cá mập nè. Hàng đàn cá mập. Eo ôi, ghê quá!

Bảy liếm môi:

- Chúng đang làm gì thế?

- Chúng đang rượt theo một con cá voi.

- Thế chúng rượt kịp không?

- Gần kịp rồi.

Bảy nhú mày:

- Cá voi mà đánh không lại cá mập à?

- Mình không biết. Nhưng con cá voi có một mình, còn cá mập có một bầy.

Bảy nôn nao quá. Nó giật phắt chiếc ống dòm trên tay con Thắm, bắt chập con nhỏ này đang là chúa đảo phu nhân;

- Đưa tao xem thử nào!

BẢY REO ẦM:

- Ha ha, bây giờ thì cá voi đang rượt đuổi cá mập.

- Thật không?

- Thật. – bảy vừa đáp vừa rê ống dòm từ trái qua phải rồi từ phải qua trái, njo1 đang quan sát trận thủy chiến ,à- Cá voi có quân tiếp viện. Hai chục con cá voi đang kéo đến cứu bồ.

- Thế là đàn cá mập quay đầu bỏ chạy hở?

- Ờ, chạy cuống cuồng.

Con Thắm vỗ tay, thích chí:

- Hay quá! Mình ghét cá mập. Mình theo phe cá voi.

Bảy gật đầu:

- Tao cũng theo phe cá voi. Cá voi hay cứu người gặp nạn trên biển. Còn bọn cá mập thì chỉ lăm le xơi tái tụi mình thôi.

Con Thắm nuốt nước bọt, tò mò:

- Thế cá voi có đuổi kịp cá mập chưa, Bảy?

- Chưa. – Bầy toét miệng cười – Bọn cá mập lặn xuống đáy biển rồi.

Tin đứng bên cạnh Bảnh và Thắm nghe hai đứa bạn rìu rít này giờ, bụng đã bồn chồn lắm.

Nó cố ép mình đóng vai một chúa đảo rộng lượng, nhưng đến phút cuối nó đành phải dẹp bỏ ý định cao đẹp đó. Nó chìa tay về phía bầy:

- Tụi mày xem thế đủ rồi. Tới lượt tao.

TỚI LƯỢT CHÚA ĐẢO ÁP ỐNG DÒM VÀO mắt nhũn nhĩu quan sát thì biển đang cuộn cuộn sóng. Cá voi và cá mập lúc này chẳng còn một mòng. Mây vằn vữa, và bầu trời như sập xuống trên biển, đùng đục, chẳng mấy chốc đen kịt, giống như ai đứng cao giữ xuống một tấm màn.

- Biển động! – Tin lẩm bẩm.

Bầy hồi hộp:

- Sóng lớn lắm hở Tin?

- Ồ. Sóng cao bằng tòa nhà chung cư. Hết ngọn sóng này đến ngọn sóng khác. Mặt biển giống như một tấm chăn, có ai đó đang cố cuộn lại.

Con Thắm lo lắng:

- Có sóng thần không?

Tin nhìn nhỏ bạn giọng trách móc:

- Có sóng thần thì tụi mình đã chết từ lâu rồi!

- Tin nhìn kỹ xem. – Con Thắm chép miệng, chuyển mỗi quan tâm của mình qua chỗ khác – Có con tàu nào gặp nạn không vậy?

- Chắc là không đâu. Chẳng con tàu nào dám đi vào vùng biển nguy hiểm này.

Tin đáp, nhưng vẫn rê ống dòm theo dõi.

Tất nhiên là Tin chẳng thấy con tàu nào.

Tin cũng chẳng thấy biển.

Nó thấy vườn ổi nhà thằng Bảy bên kia đường. Cạnh nhà bảy là nhà dì Sáu Dừa. Vườn nhà dì Sáu Dừa không có lấy một cây dừa. Tin không hiểu tại sao dì có cái tên đó. Nó chỉ thấy thằng cu Mít, con dì Sáu Dừa, đang chơi trong vườn. Vườn cũng chả có cây mít nào. Ngộ ghê!

Tin căng mắt cố tìm nhà con Thắm. Qua ống dòm, cảnh vật trước mắt gần lại đáng kể nhưng Tin vẫn không thể thấy nhà con Thắm. Nhà nhỏ bạn nó bị nhà thằng Bảy che khuất, chỉ thấy một theo mái tôn lấp lánh trong nắng.

- Tin nhìn gì lâu thế? Biển còn động không Tin?

Tiếng con Thắm vang lên kéo Tin về với vao trò chúa đảo. Nó nghiêm nghị:

- Còn. Bảo sắp đến rồi. Tụi mình nhanh nhanh dựng lều thôi.

CUỘC SỐNG CỦA BA ĐỨA NHÓC TRÊN HÒN đảo Robinson thật yên bình, dù thỉnh thoảng có vài tận bão lớn quét ngang qua đảo, và gần đây có cả sư tử xuất hiện trên đảo nữa.

Nhưng điều đó không ngăn được tai họa ập đến với chúa đảo, chúa đảo phu nhân và phó chúa đảo.

Tất nhiên, ngay trên đảo thì chẳng có gì xảy ra. Như chúng ta đã biết, sống trên đảo toàn là những kẻ can trường. Đàn ông thì khỏe mạnh và dũng cảm. Phụ nữ vừa khỏe mạnh dũng cảm vừa xinh đẹp.

Nhưng khi rời khỏi đảo để đi một nơi có tên là trường học cách đó một cây số lại là câu chuyện khác. Ở chốn đó, những bậc vĩ nhân đáng kính của chúng ta tạm thời thôi làm vĩ nhân để làm những cô bé cậu bé học trò.

Các cô bé cậu bé đó cũng phải chép bài, làm bài như những cô bé cậu bé khác.

Một hôm, khi dạy môn Tiếng Việt, cô giáo ra đề tập làm văn “Em hãy kể về nơi chốn mà em thích nhất”.

Dĩ nhiên, không nói ai cũng biết, hầu hết bài làm của bọn học trò (ở lớp Tin hay ở bất cứ lớp học nào trên trái đất) đều kể về nơi chôn nhau cắt rốn (về quê nội hay quê ngoại) hay về trường lớp (trường cũ hoặc trường mới) hay về những danh lam thắng cảnh mình từng đặt chân tới...

Nếu đề văn ra cách đây một tháng, chắc chắn Tin, Bảy và con Thắm sẽ viết na ná như bài làm của tụi bạn trong lớp.

Nhưng bây giờ thì tụi nó cảm thấy trên đời điều mới lạ đáng kể hơn những nơi chốn như nhắc ở trên.

Tin kể về hòn đảo Robinson.

Bảy cũng kể về đảo Robinson.

Con Thắm cũng kể về hòn đảo đó.

THÍCH MỘT HÒN ĐẢO VÀ VIẾT ĐIỀU ĐÓ ra trong bài làm văn thì chẳng có chi là bất thường.

Nhưng có tới ba đứa cùng bê bê lên rằng nơi em thích nhất là đảo hoang thì câu chuyện đã có vẻ không bình thường.

Hòn đảo mà ba đứa cùng thích lại giống nhau ở cái tên Robinson càng không bình thường hơn nữa.

Điều kỳ lạ là trên các hòn đảo đó tồn tại những thứ y hệt nhau: những cây cọ, những mái lều bị tốc mái, một con sư tử được thuần hóa và hằng năm đều có bốn trận bão lớn lồng lộn trên đảo.

Thậm chí những câu văn giống nhau một cách đáng ngờ: “Đảo thoai thoai, rất nhiều cát, những cây cọ mọc rải rác giúp hòn đảo bớt hiu quạnh”.

Cả lúc ngắm cảnh cũng giống nhau: “Em thích nhất lúc ngồi trên đảo Robinson ngắm hoàng hôn trên biển. Mặt trời như hòn lửa lớn ai ở trên trời vô ý đánh rơi xuống đại dương”.

Chúng ta có thể suy ra: Khi hào hứng kể về hòn đảo, Tin, Bảy và con Thắm đều đinh ninh chỉ có riêng mình nghĩ ra sáng kiến đưa “nơi chốn mà em thích nhất” đó vô bài làm.

Cô giáo của mấy đứa nhóc tất nhiên không suy ra điều đó được, vì cô chưa đọc cuốn sách mà các bạn cầm trên tay, mà sự thực là lúc đó cuốn sách này chưa được viết ra.

Cô suy ra theo kiểu của cô:

- Bảy, Tin và Thắm, ba em đứng lên!

Trước vẻ mặt hoang mang của ba đứa học trò đang đứng và vẻ tò mò của những đứa khác đang ngồi, cô thông thả đọc bài làm của từng đứa.

Cô đọc bài của phó chúa đảo trước. Rồi tới bài của chúa đảo. Cuối cùng là bài làm của chúa đảo phu nhân.

Hôm đó, lần đầu tiên trong đời dạy học cô đọc bài trên nền nhạc, được phối khí và hòa âm bởi những tiếng gõ bàn và dậm chân lên sàn nhà, những tràng cười rúc rích và những tiếng hô chăm chặp, nhịp nhàng:

- Cóp py! Cóp py!

- TẠI SAO CÁC EM CHÉP LẤN BÀI CỦA NHAU thế? Các em có biết đó là hành vi đáng xấu hổ hay không? – Cô giáo nghiêm khắc xoáy mắt vào ba gương mặt đang đỏ bừng của bọn nhóc, giọng có vẻ phiền lòng.

Chắc chắn Bảy, Tin và con Thắm đỏ mặt không phải vì xấu hổ. Nhưng cô giáo nghĩ thế, những đứa bạn cũn nghĩ thế.

Ba kẻ lưu lạc trên đảo hoang bối rối đưa mắt nhìn nhau.

Ánh mắt của chúa đảo phu nhân và phó chúa đảo như muốn nói: Ai là chúa đảo vậy ta?

Thằng Tin đành ngược mắt nhìn cô, ấp úng:

- Thưa cô, tụi em không có bài của nhau đâu ạ.

- Thế tại sao các em đều kể về hòn đảo Robinson? Lại kể giống đến từng chi tiết nữa. Chẳng lẽ trí tưởng tượng của con người giống nhau đến thế ư?

- Thưa cô, chúng em không tưởng tượng đâu ạ. – Tin gần như rên lên, trông nó giống như vừa bị roi dết vô mộng – Robinson

Cô giáo tròn xoe mắt:

- Đó là hòn đảo có thật và các em đã tới đó rồi?

Bảy hăng hái đáp thay bạn, cảm thấy đã đến lúc phó chúa đảo nên chia sẻ gánh nặng với chúa đảo:

- Đúng thế, thưa cô. Ba đứa em lạc vào hòn đảo đó gần một tháng rồi ạ. Tụi em cùng viết chung “Nhật ký đảo hoang” nên khi làm bài văn tụi em tự nhiên... giống nhau thôi ạ

Tiết lộ của bảy khiến tụi bạn có cảm giác đang bị ai cù. Trong khi cô giáo lộ vẻ ngẩn ngơ, lớp học như bị rơi thẳng vào một cơn địa chấn.

“Hê hê”

“He he”

“Hi hi”

“Hí hí”

“Ha ha”

“Há há há”

- Các em yên lặng nào! – cô giáo nhip thước xuống bàn, rồi quay nhìn ba đứa nhóc vẫn đang thao láo mắt nhìn mình, cô hỏi, rất nghiêm trang, vì vậy mà có cảm tưởng cô đang giễu cợt:

- Thế hòn đảo Robinson ở đâu vậy các em?

Con Thấm vọt miệng, nó nghĩ dù sao mình cũng là chúa đảo phu nhân, trong tình cảnh này cũng nên nói một câu:

- Hòn đảo đó ở trong vườn nhà bạn Tin đó cô!

CON THẤM HẾT LÊN KHI THẤY THẰNG bảy cời trần trùng trục, trên người chỉ có mỗi cái quần xà lỏn từ nhà lon ton chạy qua:

- Bạn ăn mặc kiểu gì kỳ vậy?

Bảy hừ mũi:

- Mà y ngốc quá. Tao là thổ dân. Tao nghĩ ra rồi. Là thổ dân thì chỉ mặc quần cộc thôi.

Tin nheo mắt nhìn bạn, gật gù:

- Ồ, trông mày giống thổ dân đấy.

Bảy nhìn con Thấm, mặt héch lên trời:

- Mày nghe chúa đảo nói gì chưa, Thấm?

Con Thấm quay mặt đi chỗ khác, không thèm trả lời.

Tin lướt mắt trên người Bảy một vòng, tặc lưỡi:

- Nhưng nhìn kỹ thì chưa giống lắm.

- Thế làm sao cho giống?

- Mày chờ tao chút!

Tin buông gọn, rồi co giò chạy vào nhà.

Lát sau, nó chạy ra, tay cầm theo sợi dây buộc tóc của chị Hai và mấy cọng lông gà.

Bảy hiểu ngay Tin muốn nó làm gì. Nó từng nhìn thấy thổ dân trên ti vi rồi mà.

Bảy Quấn sợi dây buộc tóc quanh trán, rồi nghiêng đầu về phía Tin cho bạn cắm lông gà lên.

Một phút sau, nó ngúc ngoác đầu trước mặt con Thấm:

- Tao là thổ dân! Mà sợ không?

- Mà chưa phải thổ dân đâu. – Con Thắm chưa kịp đáp. Tin đã mỉm cười chen ngang.

- Chưa phải á?

Tin thò tay vào túi quần lấy ra một mẫu than:

Làm gì có thổ dân trắng như vậy. Mà lại đây!

Tin bôi một lát, mặt mày và người ngòm thằng bảy vẫn vện trong rat6yl kính.

Lúc này con Thắm mới mở miệng. Nó cười hình hích:

- Bây giờ thì bạn giống thổ dân ăn thịt người rồi đó, Bảy!

ĐANG NẪM SOÃI NGƯỜI TRÊN TÀU LÁ DỨA khô, thả mắt lên những đám mây trắng như bông trên cao, chúa đảo Tin bỗng nghiêng tai nghe ngóng.

Có tiếng lao xao từ đâu đó vọng tới. Mưa chẳng? Mưa rơi trên cát, trên tán cỏ?

Tin xòe tay ra. Không có giọt nước nào rụng trên tay nó. Đầu cổ, mình mày không vương một chấm mưa.

Gì vậy nhi? Tin tự hỏi, quay sang Bảy và con Thắm, chưa kịp hỏi đã thấy phó chúa đảo và chúa đảo phu nhân ngồi bật dậy.

Rồi hai đứa đứng hẳn lên tàu lá dừa.

Thằng Bảy giống như đang múa may. Nó Hươ taym chan nhảy tung tung, trông y hệt thằng thổ dân Thứ Sáu trong phim Robinson khi thấy tàu ngoài khơi tiến về hòn đảo:

- Cô giáo! Cô giáo tới!

Con Thắm hớn hở phụ họa:

- Đúng rồi! Là cô giáo!

Tiếng reo của hai đứa bạn bảy Tin lên khỏi chỗ nằm và vịn đầu nó đứng một vòng

Nhác thấy cô giáo và một đám bạn lủ khủ phía sau đang đứng ngoài cổng nhìn vào. Tin nhảy phóc một cái đã bay vèo qua đại dương, quéo mắt nếu nó sảy chân rơi xuống biển chắc chắn sẽ làm mối cho cá mập.

Sau lưng nó, phó chúa đảo và chúa đảo phu nhân cũng liều lĩnh nhảy ngang qua mặt biển, vù ra cổng.

- Chào cô ạ! – Tin mừng rỡ chào, rồi láu táu hỏi, tay cuống quýt mở cổng – Cô dẫn mấy bạn đi đây vậy cô?

Cô giáo cười:

- Cô đến thăm em.

Tin há hốc miệng:

- Thăm em ạ?

Cô giáo nhìn vào trong sân, vui vẻ:

- Ủ, cô dẫn các bạn đi thăm hòn đảo của tụi em.

- HÒN ĐẢO Ở ĐÂU VẬY CÁC EM? – CÔ GIÁO hỏi ngay khi đặt chân qua cổng.

Từ nãy đến giờ, Bảy vẫn núp sau lưng Tin. Nghe cô hỏi, nó ngửa ngáy thò đầu ra, chỉ tay về phía đồng cát, nhanh nhẩu:

- Nó đằng kia kìa cô!

Nhưng cô giáo không nhìn về phía hòn đảo. Cô ngạc nhiên rọi mắt nhìn khắp người Bảy:

- Sao em không mặc áo hở, Bảy? Lại bôi gì chằng chịt khắp người thế kia?

Bây giờ Bảy mới sực nhớ ra hno1 đang cời trần trước mặt cô giáo, vội co người lại, mặt đỏ bừng, lí nhí:

- Thừa cô... thừa cô...

“Hi hi hi”

“Ha ha ha”

Tràng cười của tụi bạn lấp ló sau lưng cô giáo lấp đầy cô hòng Bảy làm nó nghệt thờ.

Tin đỡ lời:

- Bạn ấy là thổ dân đó, cô!

Cô giáo nhú mày:

- Thổ dân à?

Trong khi Bảy nơm nớp chờ một lời quở mắng thì ánh mắt cô giáo chột điệu đi, và cô cười khoe hàm răng trắng bóng:

- À, cô nhớ rồi. Ba đưa em vào một hòn đảo hoang...

Lòng thẳng bảy vừa rộn lên đã lập tức thất lại khi nghe cô hỏi tiếp:

- Ủa, nếu em là thổ dân thì em đâu có đi lạc. Cô nghĩ em phải sống trên hòn đảo này từ bé chứ.

Cô thắc mắc đúng qua làm thổ dân Bảy dục mặt ra.

Lại thẳng Tin giải vây cho nó:

- Bạn ấy trước đây sinh sống trên một hòn đảo khác, thừa cô. Chẳng biết loạn quạng thế nào lại lạc tới hòn đảo này.

BÂY GIỜ THÌ CÔ GIÁO VÀ LỮ HỌC TRÒ đang đứng quanh hòn đảo Robinson.

- Đây là đồng cát mà. – Một đứa nói, tay chống lom kho trên hai đầu gối, thò lò mắt nghiêng ngó.

- Ô, thế này mà gọi là dải à? – Một đứa khác khịt mũi hùa theo.

Rồi một đứa khác nữa:

- Đảo gì bé tí ti thế này!

Tin sầm mặt:

- Vớ tụi mày nó là đồng cát nhưng vớ tụi tao nó là hòn đảo.

Giọng đầu tiên cãi:

- Vớ ai cũng vậy. Nó là đồng cát

- Đồng cát! Đồng cát! Đồng cát!

Giọng thứ hai không cãi, nhưng “điệp khúc” đó còn trêu ngươi hơn là cãi, khiến tụi thẳng Tin tức muốc xịt khói lỗ tai. Nếu không có mặt cô giáo, chắc Tin đã nhào vô đánh nhau rồi.

- Lúc đầu mình cũng nghĩ như các bạn. – Con Thăm nhỏ nhẹ nói – Mình nghĩ nó là đồng cát. Nhưng bây giờ thì mình tin nó là hòn đảo.

Tụi học trò tự nhiên chia làm hai phe. Phe “đồng cát” và phe “hòn đảo”.

Phe “hòn đảo” yếu hơn, chỉ có ba đứa. Phe “đồng cát” có tới năm đứa.

Phó chúa đảo Bảy cảm thấy có trách nhiệm phải xoay chuyển tình thế cho cả bọn, dù sao trong ba đứa chỉ có mỗi nó là thổ dân.

- Cô nói đi cô! – Bảy nhìn cô giáo bằng ánh mắt cầu cứu – Nó là hòn đảo phải không cô?

Tám cái miệng há ra và mười sáu con mắt mở to sau câu hỏi của Bảy. Trông cái cách cả bọn bu quanh cô giáo lúc này giống hết cảnh hai đội bóng đang hồi hộp chờ lời phán xét của trọng tài.

Cô giáo âu yếm lướt qua từng gương mặt rồi quay nhìn tụi thẳng Tin, cô mỉm cười:

- Từ khi đóc bài lam văn của ba đứa em, cô đã tin nó là hòn đảo rồi.

CÔ GIÁO DẪN TỤI HỌC TRÒ LÊN THĂM hòn đảo.

Hòn đảo hoàn toàn là cát nên cô phải tháo guốc ra cầm tay.

Chúa đảo Tin lấy tay phủi cát trên tà lá dứa khô, lễ phép:

- Dạ, mời cô ngồi.

Cô giáo vén áo ngồi xuống, đưa mắt nhìn quanh:

- Cô đã thấy cây cọ rồi. Nhưng cô nhớ bài làm của các em có nhắc tới su tử...

Bảy chỉ tay vô trong nhà:

- Nó kia, cô!

Con Pig lúc này vẫn nghịch trên đồng cát, thấy cô có đồng người lạ liền chạy vô đứng dưới mái hiên dòm ra.

- Pig. – Bảy kêu lớn.

Nghe chủ kêu, con Pig ngoáy đuôi lia lịa, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ cảnh giác.

- Ha ha! Xem su tử kia! – Tiếng một đứa bạn cất lên, chế giễu.

Cô giáo nhiem tang nói:

- Nếu chỗ chúng ta đang ngồi là một hòn đảo thì đằng kia đúng là su tử các em ạ.

Bây giờ thì không còn phe “đồng cát” nữa. Tám đứa học trò của cô giáo đều thuộc phe “hòn đảo”.

Mà như cô xác nhận, phe “hòn đảo” tức là phe “su tử”.

Phe “su tử” thì dĩ nhiên không nhạo báng su tử nữa.

Cả bọn xúm lại chỗ cây cọ, tò mò xem những vết khắc trên thân cây vừa nghe Tin hăm hở thuật lại những thử thách tưởng tượng mà ba đứa nó đã ném trái từ những ngày đầu đi lạc...

CHỊ HAI HỎI NGAY KHI THÒ ĐẦU VÀO cửa bếp:

- Ai đến chơi nhà ta đồng vậy em?

Nãy giờ chị vẫn đứng lấp ló ở ngạch cửa nhìn ra.

- Cô giáo em đây! – Tin kiêu hãnh đáp, nó chạy vào nhà cốt để khoe điều đó thôi.

- Cô giáo? – Chị Hai tròn xoe mắt, cho rằng nếu mình không nghe lầm thì chắc là Tin nói làm.

- Dạ. Cô dẫn mấy bạn trong lớp đến thăm hòn đảo của em.

Tin nói, sung sướng, ánh mắt long lanh đưa qua đưa lại như hai giọt nước. bây giờ thì chị Hai đã tin cả hai chị em chẳng ai lừa lẩn hết. Thằng Tin nói quá rõ rồi còn gì. Chính mắt chị, chị cũng nhìn thấy cô giáo của Tin đó thôi – nếu người ngồi bệt xuống cát kia đúng là cô giáo.

- Làm sao cô giáo biết về hòn đảo của em?

- Em viết về hòn đảo trong bài tập làm văn. Thằng bảy cũng biết giống em, Con Thăm cũng viết giống như thằng Bảy.

- Thế là cô giáo tin ngay có một hòn đảo như vậy?

- Ồ, cô tin ngay.

Chọ hai nheo mắt:

- Nhưng khi đến đây rồi thì cô nói sao?

- Cô nói ra sao à?

Tin nghe mặt mình nở ra, có thể tin nó cố kiềm nén cảm xúc để có thể phát âm thật rõ từng từ:

- Cô nói: Đây đúng là một hòn đảo!

Trông nó trịnh trọng như bác học Galilée tuyên bố về sự chuyển động của trái đất xung quanh mặt trời.

MẸ ĐI LÀM VỀ, NGHE CHỊ HAI THUẬT LẠI, rầy Tin:

- Sao con không mời cô giáo vào nhà chơi mà để cô ngồi ngoài nắng thế?

- Con có mời nhưng cô không dám vào.

Trán mẹ nhăn tít trong khi mắt mẹ mở to:

- Con nói gì lạ thế? Sao cô không dám vào nhà mình?

Tin đáp, vẫn với gương mặt của nhà bác học Galilée:

- Cô không dám mạo hiểm bơi ngang biển.

- lạo thế nữa! – Mẹ thờ hất ra, tay nắm chặt chiếc túi xách để khỏi cóc đầu thằng con.

Tin nói thêm, làm như nếu nó không giải thích mẹ nó sẽ không hiểu:

- Cô sợ cá mập ăn thịt.

- Ra là thế?

Mẹ chép miệng nói, vẻ cam chịu.

Rồi mẹ đi thẳng vào phòng cất túi sách, vừa đi mẹ vừa bâng khuâng nghĩ: có thật cô giáo của thằng

Tin cũng cho đó là một hòn đảo không nhỉ?

BA NÓI, TRONG BỮA ĂN:

- Cô giáo không dám bơi qua biển để vào nhà mình là đúng.

- Ai cũng làm thế phải không ba?

- Ồ, ai cũng làm thế. – Ba gạt đầu với Tin, sau khi chan một muống canh vô chén – Bơi qua biển là điều hết sức nguy hiểm.

Tin khẳng định, không biết lần thứ bao nhiêu:

- Biển rất nhiều cá mập.

Ba tặc lưỡi:

- Không có cá mập thì con người ta vẫn có thể chết vì đói khát. Đó là lý do đến giờ phút này ba vẫn chưa dám ra đảo.

Chị Hai nhìn Tin, cắc cớ:

- Nhưng nếu không bơi qua biển thì làm sao cô giáo đặt chân lên đảo được hả em?

- Có thể cô giáo đi thuyền.

Chị Hai nheo mắt:

- Chị không thấy con thuyền nào.

Tin không bối rối mấy may. Nó đặt chén cơm xuống và ngược nhìn chị Hai:

- Em đoán khi cô giáo lên bờ thì con thuyền bị nước cuốn trôi hoặc bị sóng đánh chìm.

Chị Hai định hỏi thế hồi chiều cô giáo rời khỏi đảo bằng cách nào nhưng cuối cùng chị đã không hỏi. Chị biết không thể bắt bí thằng Tin được. Nó có vẻ đã là một cư dân lâu năm của hòn đảo Robinson lắm rồi.

CÔ GIÁO CHỈ ĐẾN THĂM HÒN ĐẢO CỦA Tin có một lần đó thôi.

Nhưng bây giờ thì gần như chiều nào, lũ bạn đi cùng cô giáo hôm nọ cũng mò đến.

Tụi nó tin có cá mập trong vùng này, đã nhìn thấy những cây cọ, đã không nghi ngờ về lai lịch con sư tử tên Pig, dù con sư tử này sau khi được thuần hóa đã sửa rất giống một con cún. Và nếu hôm nào trời dất chợt đổ mưa, tụi nó còn được tận mắt chứng kiến những con bão gió mùa tràn vào đảo.

Thoạt đầu phó chúa đảo Bảy định “kinh doanh” hòn đảo.

Nó nói với chúa đảo và phu nhân chúa đảo.

- Ba của Tin và cô giáo của tụi mình đã công nhận hòn đảo này, đúng không?

- Vậy nó đúng là một hòn đảo, đúng không?

- Nghĩa là nó rat6y1 có giá trị, đúng không?

- Công sức của ba đưa mình đổ vào nó rất nhiều đúng không?

Trong một phút, một mình phó chúa đảo đặt câu hỏi. Vợ chồng chúa đảo chỉ hùa theo:

- Đúng! Đúng! Đúng! Đúng!

Tin và con Thăm gặt đầu lia lịa. Vì tụi nó thấy thằng Bảy nói đúng quá.

Nhưng đến khi Bảy hào hứng đề nghị:

- Do đó tụi mình phải nghĩ cách kiếm tiền từ hòn đảo.

- Hai đứa lập tức nghệt mặt ra:

- Nghĩ cách kiếm tiền?

- Ừ, dễ lắm. – Bảy tươi rói – Tao nghĩ ra rồi. Mai một tụi mình không cho mấy đứa kia tới chơi miễn phí nữa. Hễ thò chân xuống biển là năm trăm đồng. Đặt chân lên đảo là một ngàn....

Con Thăm khoái ra mặt đề nghị của Bảy:

- Ồ, hay đấy! Thế là tụi mình có tiền mua búa chì màu!

Nhưng chúa đảo Tin kịch liệt phản đối. Nó lắc đầu quày quây:

- Không được! Dứt khoát không được!

- Sao không được? – Hai đứa bạn nó trở mắt.

- Làm vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tụi bạn sẽ nghĩ mình lu loa về hòn đảo này là để thu lợi.

Chúa đảo Tin nhún vai đáp bằng giọng chững chạc

MỘT TRONG NHỮNG ĐÚA BẠN ÔM THEO một con mèo lên đảo.

Rất hãnh diện, nó bảo với Tin, Bảy, Thăm và những đứa khác:

- Đây là con beo. Nó tên Mi Mi.

Tin reo lên:

- Ồ, đúng rồi. Đảo Robinson không chỉ có sư tử mà còn có beo.

Con Thăm tò mò ngắm bộ lông tam thể của con mèo, gặt đầu nói:

- Đây là con beo gấm.

Bảy quệt tay lên chóp mũi:

- Nó là beo thật không vậy? Hay nó là một con cọp?

Đứa bạn nhún vai:

- Beo mới biết leo trèo chứ.

Từ hôm đó, đảo Robinson có cả sư tử lẫn beo, nghĩa là cả chó lẫn mèo.

Người ta vẫn bảo “ghét nhau như chó với mèo”.

Nhưng Pig và Mi Mi chẳng giống chút gì với lời đồn đãi đó. Trái lại chúng rất thân nhau.

Hay con Pig nghĩ mình đang chơi với con beo?

Còn con Mi Mi nghĩ mình đang hân hạnh kết bạn với một con sư tử?

ĐẢO ROBINSON TỰ NHIÊN TRỞ THÀNH một khu vui chơi.

Chiều nào cũng có bảy, tám đứa nhóc nhảy nhót hò hét om sòm trên đảo.

Tụi nhóc thay phiên nhau vào nhà xách nước đổ xuống mương để giữ mực nước biển luôn đầy ắp.

Một đứa thả cá và một đứa khác thả các loại rong xuống biển.

Chỉ là cá lòng tong thôi, nhưng trong mắt tụi nhóc đích thị là cá mập.

Sinh hoạt nhộn nhịp của hòn đảo thu hút sự chú ý của nhiều người.

Buổi chiều đi làm về, chạy xe vào trong sân, ba chúa đảo lại nhìn về phía hòn đảo với nụ cười vui vẻ trên môi.

Mẹ chúa đảo dặn:

- Trời mưa thì các con và các bạn nhớ chạy vô nhà nghe, Tin! Dầm mưa là không tốt đâu đấy!

Giọng mẹ chúa đảo thật ấm áp.

Chỉ có chị Hai chúa đảo là nhăn nhó:

- Em đánh cắp sợi thun buộc tóc của chị phải không?

THẰNG PHÀN DẠO NÀY CŨNG HAY THẬP thò bên ngoài hàng rào nước cổ dòm vô.

Con Thắm phát hiện ra Phàn trước tiên:

- Bậy, Tín, mấy bạn xem ai kìa!

Tin ngẩng mặt trông ra:

- Thằng phàn. Kệ nó.

Bậy lo lắng:

- Nó đang rình tụi mình, Chắc nó có âm mưu gì.

Tin đá bay một vốc cát dưới chân:

- Để tao ra hỏi nó.

Thằng Phàn lui ra sau một bước khi Tin tiến sát hàng rào.

- Muốn vô chơi hả mày? – Tin hất hàm, mắt vẫn dán mặt vào Phàn.

- Không.

- Thế mày đứng đây làm gì?

- Tao đứng chơi thôi. Xem tụi mày làm gì.

Thằng Phàn nói băng quơ:

- Hòn đảo của mày dạo này nhộn nhịp quá ha.

Tin không trả lời, tiếp tục dò xét đối phương qua những chòm đá ngăn cách khu vườn và con đường, cố đoán xem thằng này thực sự đang muốn gì.

Phàn lại hỏi:

- Mày là sếp hòn đảo này à?

- Ờ, tao là chúa đảo. Co gì không?

Phàn phớt lờ câu hỏi của Tin, lại hất đầu về phía hòn đảo:

- Thế thằng Bậy là gì? Nó là phó cho mày á?

- Nó là phó chúa đảo.

- Ghê thật đấy!

Thằng Phàn nhếch mép cười. Rồi lững thững bỏ đi.

TỪ BỮA ĐÓ, HÀU NHƯ NGÀY NÀO THẰNG Phàn cũng mò tới.

Cũng như hôm nọ, nó chẳng dám xông vào vườn, chỉ đứng bên ngoài lỏ mắt quan sát.

Sau nhiều ngày như vậy, tụi bạn ngạc nhiên:

- Thằng đó là thằng nào vậy, Tín?

Tin cười:

- Nó là hải tặc đó. Nhưng nó không dám làm gì tụi mình đâu.

Một đứa rụt cổ:

- Hải tặc á. Hèn gì mặt mày nó trông hung dữ ghê.

Bậy cười hề hề:

- Nó bị tao với thằng Tin đánh chạy có cờ một lần rồi.

- Xạo đi mày! – Thằng bạn bĩu môi – Nó rượt đánh tụi mày thì có!

Tin giơ nắm đấm:

- Trước đây thì nó bắt nạt tụi tao thật. Nhưng từ khi làm chủ hòn đảo này, tụi tao hết sợ nó rồi. Tụi tao vừa nện cho nó một trận như tử.

- Thiệt không đó mày?

- Thiệt chứ - Chúa đảo phu nhân lập tức đánh tan sự nghi ngờ trong lòng tụi bạn.

Bây giờ thì tụi nó chuyên qua thắc mắc: Tại sao khi làm chủ đạo thì Tin và bảy có thể đánh đuổi được kẻ xưa nay vẫn bắt nạt hai đứa nó.

ĐÓ CŨNG LÀ ÁM ỨC CỦA THẰNG PHÀN lâu nay.

Nó có cảm giác sự lì lợm của hai đối thủ tí hon này có liên quan đến đồng cát trong vườn nhà thằng nhóc Tin.

Bây giờ qua xác nhận của Tin, nó biết thêm hai đứa này là chúa đảo và phó chúa đảo. Chắc đó là nguyên nhân biến hai cậu học trò nhút nhát trở nên gan dạ không ai bì. Phán đoán thế và nó bắt đầu mở cuộc điều tra.

Điều tra chán, nó lại quay về đứng trước hàng rào nhà thằng Tin, hách dịch gọi:

- Ê, chúa đảo Tin. Ra đảo này!

Giọng thằng Phàn rõ là giọng trịch thượng. Điều đó làm Tin và bảy ngạc nhiên quá.

Tin xông ra ngay, có Bảy lót lót đi sau, mặt hầm hầm:

- Mà mày muốn đánh nhau hả Phàn?

Giọng Tin như bốc khói. Máu trong người nó đang nóng lên từng chút một.

- Bây giờ thì tao không thích đánh nhau. – Phàn cười hềnh hếch. Nó vung tay – Chờ khi nào hòn đảo của mày biến mất khỏi mặt đất tao sẽ cho tụi mày biết thế nào là đánh nhau.

Tin trề môi:

- Còn lâu! Mày đừng có mơ!

- Không lâu đâu! – Phàn nheo mắt, thản nhiên – Tao cũng chẳng mơ mộng gì sất. Một tuần nữa ba mày đã bắt đầu khởi công xây nhà kho rồi.

Thằng Phàn chỉ nói thế thôi, chúa đảo và phó chúa đảo đã tái xạm mặt. Cả thế giới bỗng đen ngòm mất một giây trong mắt hai đứa nhóc.

Mãi vui chơi, hai đứa nó quên bẵng hòn đảo mà tụi nó chạy nhảy hàng ngày dưới mắt ba thằng Tin chỉ là một đồng cát dùng để xây nhà.

Cho dù ba của chúa đảo luôn nói với chúa đảo rằng đó đích thị là một hòn đảo, thậm chí còn mua tặng nó một cái ống dòm thì chúa đảo vẫn biết căn nhà kho của người lớn bao giờ cũng quan trọng hơn hòn đảo của con nít.

- SAO HỜ MÀY? – BẢY LIẾC TIN, GIỌNG LO lắng, trong đầu nó đang hiện ra bộ mặt đều cẳng của thằng phàn khi khệnh khạng bỏ đi

- Tao chẳng biết nữa. – Giọng thằng Tin ỉu xìu – Nhưng có lẽ thằng Phàn nói đúng.

- Thế là tụi mình không còn hòn đảo nữa à?

- Ờ

- Thế thì buồn chết.

Tin lại “ờ”, mặt bần thần. Trông nó như kẻ chấp nhận sự an bài của số phận.

Bảy tiếp tục rầu rầu:

- Tụi mình không còn chỗ vui chơi nữa.

- ...

- Tụi mình sẽ không còn được ngắm cảnh hoàng hôn trên biển.

- ....

- Tụi mình cũng không còn dịp xây lều tránh bão.

- ...

- Mày hết được làm chúa đảo.

- ...
- Con Thắm hết được làm chúa đảo phu nhân.

- ...
- Còn tao hết được làm phó chúa đảo.

Chỉ có mình Bảy nói, bất lực và buồn bã. Tin không nói gì, vì bảy đã nói hộ những ý nghĩ trong đầu nó rồi.

Nhưng nghe những câu than vãn sau cùng của Bảy thì Tin không làm sao ép mình đừng mở miệng. Nó nói, cõi lòng tan nát:

- Và tụi mình sẽ lại đánh thua thằng Phàn, sẽ bị thằng khốn đó bắt nạt như xưa nay.

SỰ LO LẮNG CỦA CHÚA ĐẢO VÀ PHÓ CHÚA đảo không dừng lại ở đó.

Một hôm, dì Sáu Dừa xồng xộc qua nhà Tin.

Tụi nhóc vẫn mãi chơi cho đến khi dì nắm tay chị Hai kéo ra vườn.

Dì chỉ tay vào các cư dân trên đảo, giọng xơn xớn:

- Tụi này nè!

- Không phải đâu dì Sáu. – Chị Hai nói.

Dì Sáu Dừa vẫn khăng khăng:

- Phải mà! Tụi nó đó!

“Tụi này” hay “tụi nó” trong câu nói của dì Sáu vẫn là trỏ vào Tin và lũ bạn.

- Dì Sáu! – Chị Hai kêu lên.

- Chính tụi này chứ không ai!

- Dì sáu có chứng cứ gì không?

- Cần gì chứng cứ. Từ khi tụi nhóc tụ tập ở đây, ở bên mới liên tục bị mất trộm.

Bây giờ bọn nhóc mới biết lý do dì Sáu Dừa làm ầm ĩ này giờ.

- Trời đất! – Tin ré lên – Dì nghĩ tụi con ăn trộm đồ nhà dì hả?

Dì Sáu Dừa nói như thế chính mắt dì trông thấy tụi nhóc lên vô nhà dì và khuân món gì đó:

- Tụi bây chứ còn ai vô đây!

BA CỦA CHÚA ĐẢO CHƯA KỊP XÂY NHÀ kho thì người hàng xóm của chúa đảo đã đòi đuổi đám cư dân sinh sống trên hòn đảo rồi.

Dì Sáu Dừa liệt kê những thứ nhà dì bị mất cắp mấy ngày nay: quần áo, đồng hồ, tiền bạc....

Dì nói: Trước đây nhà dì không mất món gì.

Dì nói tiếp: Từ khi có đám trẻ này, nhà dì liên tục bị mất cắp.

Dì kết luận: Đẹp quách đám trẻ, có nghĩa là đẹp quách đồng cát, càng sớm càng tốt, nếu không nhà dì sẽ tiếp tục mất cắp nữa.

Dì doa: cãi lời dì, dì sẽ làm to chuyện.

Lũ bạn ở lớp sợ xanh mặt. Dì Sáu Dừa vừa ra về, tụi nó lật đật chuồn luôn.

Trên hòn đảo Robinson,, bây giờ chỉ có chúa đảo, chúa đảo phu nhân và phó chúa đảo chia những bộ mặt oan ức vào mắt nhau

Bảy hằm hằm:

- Xì! Ai mà thềm chui vô nhà dì Sáu lấy trộm đồ!

Con Thắm dậm chân bình bịch, giọng muốn khóc:

- Tức quá đi! Tại sao dì Sáu lại coi tụi mình là kẻ cắp chứ?

Tin gân cổ định gào lên phụ họa, đến phút chót tự nhiên nó bỗng xụi lơ:

- Kệ dì Sáu đi! Đẳng nào thì hòn đảo Robinson cũng chẳng còn sống sót mấy ngày nữa.

CHỊ HAI NÓI:

Dì Sáu kỳ cục ghê hả mẹ?

Mẹ gật đầu:

- Mẹ không tin những vụ mất cắp liên quan đến lũ trẻ chơi trong cườn nhà mình.

Tin định nói “hòn đảo” nhưng nghĩ đến căn nhà kho sắp xây, lại không muốn mở miệng nữa.

Chị Hai nói:

- Dì Sáu bảo tụi nhỏ không được tụ tập...

Chị Hai liếc Tin, nói tiếp:

- ...Trên hòn đảo.

Tin vẫn không nói gì. Trông nó có vẻ thờ ơ. Nó đang nghĩ đến ngày hòn đảo biến mất, khi căn nhà kho bắt đầu được xây lên.

Nó buồn rầu thấy việc làm biến mất một hòn đảo sao mà dễ dàng qua, chỉ cần một cái gậy đầu của ba nó. Sau đó, người ta sẽ mang cuộc xéng, xi măng tới.

Nó là chúa đảo. Chúa đảo chỉ cai quản hòn đảo thôi. Còn cai quản chúa đảo có ba chúa đảo, mẹ chúa đảo và chị Hai chúa đảo.

- Mắt con bị làm sao thế, Tin?

Mẹ hỏi, khi thấy Tin ngồi dụi mắt dềnh góc đi-văng, không biết nó làm thế để ngăn không cho nỗi buồn ứa ra. Chứ nó đang ngồi trong nhà, đâu có hạt bụi nào rơi vào mắt nó.

TIN, BẢY VÀ CON THẮM CHUYỀN TAY NHAU cái ống dòm.

Tụi nó không tranh giành ỏm tỏi như ngày đầu nữa. Những ngày uối cùng trên đảo, đầu nào cũng muốn dụi dềnh với nhau. Hôm nay tụi nó muốn thu vào mắt, hay nói đúng hơn là cất giữ vào tâm trí những hình ảnh đẹp để mai đây tụi nó sẽ không còn được nhìn ngắm nữa.

Ba đưa đều ngọt ngào nhường nhau:

- Tin xem trước đi!

- Cho Thắm xem trước đó!

- Bảy xem đi này!

Bảy nâng ống dòm ngang tầm mắt, nhìn ra xa. Nó vừa xoay bộ phận điều chỉnh vừa rê ống dòm từ trái qua phải, miệng xuýt xoa:

- Ôi, đẹp quá!

Con Thắm tò mò:

- Bạn nhìn thấy gì thế, Bảy? Cá voi hả?

- Không. Hông có con cá voi nào bơi lượn gần đây hết.

- Chứ cái gì đẹp?

- Hoàng hôn trên biển.

Thằng Tin ngược nhìn mặt trời trên đầu, cười hề hề:

- Bây giờ mới hai giờ trưa à. Hoàng hôn đâu mà hoàng hôn!

Bảy gù khe khẽ trong cổ họng, vẫn không rời mắt khỏi ống dòm:

- Nhưng tao đang nhìn thấy hoàng hôn.

Tin không cãi nữa, nó nhận ra nó vừa mắc phải sai lầm khi cãi thằng Bảy. Vì nó cũng từng nhìn thấy hoàng hôn giữa trưa đó thôi.

CON THẮM CƯỜI KHÚC KHÍCH:

- Bảy thấy mặt trời như hòn lửa ai ở trên trời vô ý đánh rơi xuống đại dương hả Bảy?

- Không.

Con Thắm lại hỏi, nó đang nhớ đến bài tập làm văn hôm nọ:

- Hay Bầy thấy mặt biển phẳng lì, êm đềm như một miếng xu xoa khổng lồ và màu sắc của miếng xu xoa thay đổi không ngừng....

- Cũng hông thấy xu xoa luôn.

Bầy lắc đầu làm cái ống dòm lắc theo. Nó hít hà:

- Lần này mình thấy hoàng hôn đẹp hơn nhiều.

Bầy hào hứng mô tả:

- Mình thấy có ba mặt trời.

- Ba mặt trời?

- Ừ, một mặt trời không trung. Một mặt trời trên mặt biển. và một mặt trời trong sương.

Con Thắm nheo mắt:

- Bầy nói thiệt không đó? Làm gì có tới hai ông mặt trời ở bên dưới.

Tin bênh Bầy:

- Bầy nói thiệt đó, Thắm. Tao cũng từng nhìn thấy hai ông mặt trời. Khi bầu trời đong đầy hơi nước, bao giờ cũng có một mặt trời thứ hai xuất hiện.

CON THẮM KHÔNG NHÌN THẤY BA ÔNG mặt trời. Nó cũng không nhìn thấy hoàng hôn trên biển.

Nó áp mắt vào ống dòm, buồn rầu nói:

- Mình chẳng thấy mặt trời đâu hết. Mình chỉ thấy mưa.

Bầy nheo mắt, nó nhớ thằng Tin từng có lần tả biển:

- Mà thấy sóng cao bằng tòa nhà chung cư, mặt biển giống như một tấm chăn có ai đó đang cuộn lại phải không?

- Không phải vậy.

- Hay mà thấy sóng trào lên như bắn ra từ một cái máy phun đặt dưới đáy biển....

Lần này không đợi Bầy nói dứt câu, con Thắm đã cắt ngang:

- Mình không thấy sóng. Trời mưa, nhưng biển không có sóng.

Bầy cãi:

- Biển mà không có sóng à?

- Ờ, ờ, có. – Con Thắm ngáp ngừng – Nhưng sóng lặn tăn thôi.

- Tao viết rồi. – bất giác, Thằng Tin buộc miệng – Mà đang thấy mưa rã rích trên biển phải không Thắm?

- Phải rồi. – Con Thắm reo lên mừng rỡ.

Tin lại tiếp:

- Mà thấy bầu trời đang buông xuống một tầm lưới trắng xóa và mênh mông phải không?

Con Thắm lại reo lên “Phải rồi”. Nó quay sang Tin, ngạc nhiên:

- Sao Tin biết?

Tin biết, bởi Tin đang ở trong tình trạng giống như con Thắm. Vài hôm nữa thôi, hòn đảo Robinson sẽ không còn nữa. Nghĩ đến chuyện đó, lòng nó như đang bị nổi buồn đánh lưới. Nó nhận thấy mưa đã rả rích trong lòng nó mấy ngày nay rồi. Cái mà con Thắm đang nhìn thấy kia nó đã nhìn thấy trước đó. Cho nên nghe con Thắm tả cảnh biển, Tin biết ngay cô bạn gái “mềm yếu của nó đang nhìn vào đại dương trong lòng mình đó thôi.

Nhưng chúa đảo đã không nói gì về điều đó. Chúa đảo chìa tay ra trước mặt chúa đảo phu nhân:

- Mày đưa tao nhìn chút coi!

CHÚA ĐẢO TIN CHẴNG THẤY ÔNG MẶT trời nào hết. Cũng chẳng thấy mưa rơi trên biển.

Thực ra thì nó cũng định thấy hoàng hôn hoặc thấy mưa hoặc thấy cả hai thứ cùng một lúc. Nhưng

Tin chưa kịp thấy những gì nó muốn thấy thì nó chợt thấy điều nó không định thấy: thằng cu Mít.

Cu Mít là con dì Sáu Dừa, năm nay nó tám tuổi, học lớp ba.

Lúc chúa đảo Tin đang chuẩn bị ngắm cảnh đại dương thì thằng cu Mít bất ngờ xuất hiện trong ống kính.

Thằng cu Mít chỉ là thằng cu Mít như mọi thằng cu Mít, nghĩa là không khiến một chúa đảo phải chú ý, nhưng lúc này thằng cu Mít có bộ tịch trông rất khả nghi.

Cặp sách đeo sau lưng, nhưng hai tay thằng cu Mít lại thủ trước bụng, thu vào trong áo.

Mặt mày nó lăm la lăm lét, cứ đi vài bước lại ngoái lại phía sau.

Tin buông ống nhòm xuống, khoát tay:

- Đi theo tao! Gấp!

Nói xong, nó nhảy phóc một cái khỏi đồng cát.

- Gì thế Tin? Hải tặc tấn công hả?

Bảy và Thắm nhanh chóng bám theo Tin ra cổng.

Tin thì thâm, mặc dù không có ai nghe trộm:

- Theo dõi thằng cu Mít! Cẩn thận, đừng để nó phát hiện!

THẰNG CU MÍT KHÔNG BIẾT CÓ BA CƯ DÂN trên đảo Robinson đang bí mật bám theo nó.

Nó dáo dác liếc lại phía sau chừng vài lần, chắc là sợ mẹ nó bắt gặ, đến khi tin rằng đã ra tới khu vực an toàn, nó ù té chạy.

Bảy ngạc nhiên:

- Làm gì nó chạy vắt giò lên cổ vậy ta?

Con Thắm đáp:

- Chắc thằng bé sợ đến lớp trễ giờ.

Tin lắc đầu:

- Chưa chắc đâu.

Đúng như Tin phỏng đoán, thằng cu Mít không đi tới trường ngay.

Chạy một hồi, cu Mít bắt đầu đi chậm lại.

Rồi nó thành linh rẽ vào một con hẻm bên đường.

Dù đã liệu trước, tụi thằng Tin vẫn trợn mắt lên nhìn nhau.

Ngay lập tức, gần như chúi đầu hẳn vào trong bụi cây mọc ngay đầu hẻm, ba đứa căng mắt nhìn qua kẽ lá.

Ở BÊN TRONG, MỘT BỌN TRẺ TRẠC MUỖI lăm, mười sáu tuổi đã chờ sẵn.

Bọn chúng có vẻ đang ngắm thằng cu Mít, trông thái độ thì dường như hai bên đã quen biết nhau từ trước.

Từ chỗ nấp của mình, Tin không nghe bọn chúng nói với nhau những gì. Nhưng nó thấy rõ môn một cảnh thằng cu Mít vén áo lôi ra một món gì đó đưa cho bọn kia.

Bảy sừng sốt:

- Thằng cu Mít trộm đồ nhà đi bán?

Những gì diễn ra tiếp theo cho thấy câu chuyện thằng cu Mít dường như còn đi xa hơn suy đoán của Bảy.

Tin, Bảy, Thắm như nín thở khi thấy một thằng trong bọn, có vẻ là thằng cầm đầu, lấy trong túi áo

ra một lọ nhỏ, mở nắp và dốc vào mu bàn tay một thứ gì đó. Ngay lập tức thằng cu Mít hồi hả chồm tới, gí mũi vào bàn tay thằng này say sưa hít lấy hít để.

Bảy run run hỏi:

- Tụi nó làm gì vậy Tin?

- Tao không biết. – Tin đáp lại cũng bằng giọng run run, cũng như Bảy nó có linh cảm đây là chuyện rất nghiêm trọng.

Con Thắm hỏi hộp nói:

- Chắc chắn đây là một trò bậy bạ.

- Tụi mình về đi! Thằng cu Mít quay ra rồi đó.

Tin lo lắng ra lệnh, tim đập thình thịch. Những gì nó vừa thấy gieo vào tâm trí nó một nỗi hoang mang to lớn.

“GỬI BÀ SÁU,

Chúng tôi thông báo cho bà biết kẻ đánh cắp đồ đạc trong nhà bà lâu nay chính là cu Mít – con trai bà. Muốn biết tại sao con bà làm thế, bà nên bí mật theo dõi con bà vào lúc con bà đi tới trường. Con bà đang bị kẻ xấu lợi dụng. Nếu bà không ngăn chặn kịp thời, con bà sẽ gặp nguy hiểm. Hiện nay tính mạng của con bà như ngàn cân treo sợi tóc. Bà phải hành động nhanh chóng lên!

Kính chào bà.

Chúa đảo Robinson”

Tin đọc đi đọc lại lá thư một cách đặc ý.

Tin đưa cho Bảy và con Thắm đọc, hai đứa bạn nó há hốc miệng:

- Tụi mình gửi thư này cho dì Sáu á?

- Ờ.

Bảy lắc đầu quày quật:

- Tao không dám đưa đâu.

Con Thắm rụt cổ:

- Mình cũng không dám.

Tin ngó Bảy:

- Tao đâu có bảo mày đưa tận tay dì Sáu.

- Chứ đưa bằng cách nào?

Tin hăng giọng:

- Mày là thổ dân, đúng không?

- Ờ... ờ... đúng... - Bảy ngập ngừng đáp, không hiểu tại sao chúa đảo Tin lại hỏi qua chuyện này.

- Mày là thổ dân, mày phải gửi thư theo kiểu thổ dân.

- Gửi thư theo kiểu thổ dân? – Bảy giương mắt ếch.

- Ờ, tối nay mày phải gắn lá thư này vào mũi tên, rồi giương cung bắn mũi tên ghim vào cánh cửa nhà dì Sáu. Sáng ra, khi mở cửa quét sân, dì Sáu sẽ...

- Thôi đi! – Bảy giẫy nảy – Nhà tao làm gì có cung tên. Mà có cung tên, tao cũng chẳng biết bắn.

- Không bắn tên thì phóng dao cũng được! – Tin chớp mắt – Mày gắn lá thư vào mũi dao rồi phóng cho lưỡi dao cắm phập vào vách...

Bảy làu bàu:

- Dao tao cũng chẳng biết phóng.

Tin co chân đá vào chân Bảy:

- Thế mà cũng là thổ dân đấy!

CON THẨM HIỂN KÊ:

- Hay mình gửi lá thư này bằng đường bưu điện?

- Không được. – Tin phản đối – Gửi thư như thế thì chậm lắm. Chuyện này không thể trì hoãn được.

Chúa đảo phu nhân ngược nhìn chúa đảo:

- Hay là Tin nói với ba mẹ Tin. Ba mẹ Tin sẽ báo cho dì Sáu biết.

- Không. – Tin giơ tay lên cao, ngực ưỡn ra trước, giọng chúa đảo – Đây là chuyện riêng của đảo Robinson. Dì Sáu đã làm hoen ố danh dự của tụi mình, tụi mình phải tự chứng minh sự trong sạch.

- Nhưng tụi mình không biết bắn cung lẫn phóng dao! – Bầy nhún nhó.

Chúa đảo đặt tay lên vai phó chúa đảo:

- Nghe này, Bầy! Trong chuyện này dứt khoát phải có cung tên hoặc dao. Nếu không thì tụi mình cũng giống như mọi kẻ khác. Tụi mình không thể lu loa một cách tầm thường như dì Sáu đã làm.

- Tao biết rồi. – Phó chúa đảo gãi tai – Nhưng...

- Phó chúa đảo nghe đây! – Bất thần Tin hét to – Phải chấp hành mệnh lệnh, không được cãi. Nếu cãi lời sẽ bị đuổi ra khỏi đảo.

Phó chúa đảo Bầy rụng bộp người xuống cát, không phải vì sợ bị trục xuất khỏi đảo mà vì thằng Tin hét to quá làm nó giật bắn mình.

Từ dưới cát, nó ngược lên, giọng ri ri như tiếng dế:

- Miễn làm sao có dao là được phải không?

HÔM ĐÓ LÀ CHỦ NHẬT.

Dượng Sáu đi chơi. Dì Sáu đi chợ. Thằng cu Mít không biết đi đâu.

Chắc là ba nó chở nó qua chơi nhà nội hoặc nhà ngoại! Thằng Bầy mừng rỡ nghĩ trong đầu, sẽ sẽ đặt từng bước chân lên mặt đất mát lạnh của khu vườn nhà hàng xóm.

Nó rón rén lén vào nhà bếp theo ngả sau. Nhà trước cửa đóng kín mít nhưng gian nhà bếp thì chẳng chốt khóa gì. Thông thốc chỉ có mỗi cái bàn ăn hình tròn đặt ở giữa. Cái bếp ga đặt trên bệ. Cao hơn một chút là các ngăn đựng chén bát, muỗng đũa. Tủ lạnh và chạn chứa thức ăn chắc dì Sáu để ở nhà trước! Bầy nhủ bụng và đảo mắt nhìn quanh.

Bầy thở phào một cái khi ánh mắt nó bắt gặp cái bệ cắm dao.

Trước khi lén qua nhà dì Sáu, nó đã cầm theo con dao cắt bánh của mẹ nó, bụng nôm nớp. Nó biết nếu phát hiện con dao bị mất, thế nào mẹ nó cũng mắng nó té tát.

Nhưng bây giờ thì Bầy không phải dung tời con dao trong túi quần nó nữa.

Nó bước lại chỗ bệ cắm dao, rút ra một con dao nhỏ. Xong, nó lôi lá thư của chúa đảo Tin trong túi áo ra, đặt xuống bàn ăn, rồi cắm phập lưỡi dao, ghim tờ giấy xuống mặt bàn.

“Cắm phập” là nói cho oai thế thôi, thật ra Bầy lựa chỗ giáp mí của hai nửa mặt bàn, từ từ ấn ngọn lưỡi dao vào đó.

Thỏ dân Bầy dù sao vẫn sợ dì Sáu qua mach mẹ thỏ dân hoặc bắt đền mẹ thỏ dân về việc thỏ dân làm hư mặt bàn của nhà dì.

CHÚA ĐẢO, CHÚA ĐẢO PHU NHÂN VÀ phó chúa đảo chụm đầu vào nhau. Con sư tử Pig đang gặm xương cạnh đó. Cá mập vẫn bơi quanh hòn đảo từng đàn, con nào con nấy gầy như cá lòng tong.

- Sao rồi, Bầy? – Chúa đảo hỏi.

- Xong rồi.

- Xong rồi là sao?

- Tao đã đặt lá thư lên bàn ăn nhà dì Sáu.

- Thế có dao không?

- Có. Tao phóng lưỡi dao xuyên qua mảnh giấy theo ý của mày. Nhìn muốn nổi gai ốc luôn.

Như để chứng minh cho nhận xét của phó chúa đảo, một tiếng thét lạc giọng bất thần vang lên từ bên kia đường. Người phát ra âm thanh rờn rợn đó nếu không phải đang thấy ma thì chắc chắn là đang thấy.. lưỡi dao ghim tờ giấy lên bàn ăn.

- Tiếng dì Sáu đó.

Bảy nói và hấp tấp mọp người xuống sau mô cát.

Tin và con Thấm cũng lập tức lặn người xuống cạnh Bảy.

Con Thấm thì thào:

- Chắc dì Sáu nhìn thấy con dao và lá thư.

Tin ngóc đầu khỏi mô cát, hai tay áp chặt ống dòm vào mắt, nhìn thờ quan sát. Trông nó căng thẳng như chuẩn bị đối phó với sự tấn công của hải tặc.

- Mày thấy dì Sáu không vậy? – Bảy hỏi hộp hỏi.

- Có. Dì đang đứng chỗ cửa bếp, tay cầm lá thư.

Bảy liếm môi:

- Dì đang đọc thư à?

- Không. Dì đang nhìn về phía hòn đảo Robinson.

- Dì định xông qua đây à? – Giọng Bảy đã bắt đầu run run.

- Tao không biết.

Tin huých cùi tay vào vai Bảy, hừ giọng:

- Nhưng dì Sáu xông qua thì đã sao! Mình báo động cho dì về chuyện thằng cu Mít chứ có làm gì sai trái đâu!

DÌ SÁU DỪA ĐÃ KHÔNG XÔNG QUA HÒN đảo như phó chúa đảo lo ngại.

Dì cũng không qua gặp ba chúa đảo, mẹ chúa đảo hay chị Hai chúa đảo.

Cũng có thể dì đã định làm như vậy nhưng sau khi suy tính cẩn thận dì đã không làm.

Dì làm theo sự mach bảo của lá thư.

Chúa đảo Tin là người đầu tiên nhận ra điều đó.

Nó hơn hờ nhìn hai bạn:

- Dì Sáu không xăm xăm qua đây tức là dì đã tin lời tụi mình.

Con Thấm thắc mắc:

- Thế dì sẽ theo dõi thằng cu Mít à?

Tin gật đầu:

- Chắc vậy. Ngày mai thứ hai, thằng cu Mít đi học thế nào ba mẹ nó cũng bí mật bám theo nó.

Phó chúa đảo bày tỏ thông minh:

- Chắc có cả đội viên dân phòng đi theo.

Ba đứa vui vẻ trò chuyện, con Thấm chôn nửa người trong cát, chỉ có thân trên ngo ngoạy, Tin và Bảy ngồi lắc lư trên tàu lá dừa. Tụi nó không cần phải nấp sau mô cát nữa.

Bây giờ, khi đã nguôi nổi lo dì Sáu Dừa, tụi nó mới có thì giờ để lắng tai nghe tiếng biển.

Sóng vỗ mạnh ghê ta!

NHỮNG NGÀY ĐẦU THẲNG CU MÍT BỊ BỌN xấu chặn đường lối tuột vào hẻm. Chúng trút bột heroin vào tờ giấy bạc, hơ nóng cho hơi bốc lên rồi giở đầu thằng bé vào, bắt ngủi.

Cu Mít sợ lắm nhưng không dám hé môi với bất cứ ai. Bọn kia đe ròi, nếu thằng bé để lộ chuyện này ra chúng sẽ giết chết không tha.

Những lần sau chúng không cần ép buộc cu Mít nữa. Sau vài lần thằng cu đâm nghiện, tự động đến

tìm bọn chúng để được hít thứ bột trắng quyền rũ đó.

Cu Mít tưởng cuộc đời sẽ trôi đi suôn sẻ như thế, khi nào trong người còn cào nó chỉ cần tìm đến con hẻm trên đường đến lớp.

Nhưng đến một ngày, bọn kia bắt đầu ra điều kiện với cu Mít.

Cũng từ ngày đó, nhà dì Sáu Dừa bắt đầu mất trộm.

Đó là những gì vợ chồng dì Bùi ngùi thuật lại với ba mẹ Tin tối hôm qua.

“Bọn xấu đã bị bắt rồi. Còn thằng cu nhà tôi ngày mai bắt đầu tạm thời nghỉ học để đưa đi điều trị”.

Dì Sáu dừa thút thít nói.

Dì nói vợ chồng dì qua nhà gặp ba mẹ Tin để xin lỗi về sự nghi ngờ vô căn cứ hôm trước đối với bọn trẻ, sau đó là cảm ơn về lá thư cảnh báo mà dì tin là của thằng Tin.

Dì Sáu Dừa đặt lá thư lên bàn:

- Đây là chữ của cháu Tin phải không?

TIN SUNG SƯỚNG KỂ LẠI CUỘC GẶP GỠ ĐÓ cho Bảy và Thắm nghe.

Con Thắm ôm đầu:

- Eo ôi! Ra là xì ke đây? Kinh khủng quá!

Bảy nuốt nước bọt:

- Thế dì Sáu có nói gì về con dao không?

- Không.

- Không à! Lạ nhỉ?

Bảy nheo mắt nhìn ra biển một lúc rồi quay lại nhìn Tin, hỏi sang chuyện khác:

- Thế sau khi nghe chuyện này, mẹ mày có nói gì không?

- Mẹ tao không nói gì hết. Mẹ tao chỉ nhìn tao cười cười.

- Thế còn ba mày?

- Ba tao hả? – Tin lim dim mắt – Ba tao nói: “Giỏi lắm, tụi con!”.

Mặt Bảy sang trung, như có một mặt trời vừa đậu xuống trên tóc nó:

- Ba mày nói là “tụi con” à?

- Ủ.

- Tức là ba mày khen cả tao và con Thắm nữa đây?

- Chứ gì nữa! – Tin cười toe – Hai đứa mày là phó chúa đảo và chúa đảo phu nhân mà!

Hôm đó, thằng Bảy hỏi Tin bao nhiêu là chuyện.

Nhưng chuyện quan trọng nhất nó lại quên.

Chỉ có con Thắm nhớ:

- Tin này, thế ba của bạn có nói chừng nào sẽ khởi công xây căn nhà kho không?

Đang hào hứng thuật chuyện dì Sáu Dừa, người Tin bỗng nhói một cái, cứ như thể con Thắm vừa dung mũi kim nhọn khâu câu hỏi đau đớn đó vào tâm trí nó.

Nó vo ve đáp, môi giần giật:

- Ngày mai.

BUỔI SÁNG, LÚC ÔM CẶP RA KHỎI NHÀ, Tin đã nghe khước mắt mình ngân ngấn nước khi nhìn thấy tốp thợ xây lẳng xăng trong sân.

Thằng Bảy và con Thắm đứng đợi Tin ngay trước cổng, đã thấy những gì Tin thấy, đã buồn những gì Tin buồn.

Cho nên lúc Tin bước ra, cả ba lặng lẽ bước bên nhau, không ai nói với ai tiếng nào.

Trong ngày trọng đại này, con Thắm xin mẹ đi bộ đến lớp cùng Tin và Bảy, không đi theo xe chị nó

như mọi ngày.

Hoa cúc đại ven đường đang kín đáo tỏa hương như thầm nhắc bọn trẻ rằng trời đã vào thu nhưng tâm trạng đang rối bời chẳng đứa nào nghe thấy.

Thằng Phàn lại xuất hiện chỗ đầu hẻm quen thuộc. Nó chống hai tay vào hông, nheo mắt nhìn ba đứa nhóc từ xa xôi đi tới.

- Sắp tiêu rồi hả tụi bay? – Phàn reo lớn, tiếng nó vang vang như phát ra từ một chiếc kèn Trompette.

Tụi thằng Tin không đáp vẫn lầm lũi đi tới.

- Tao biết ngày hôm nay hòn đảo của tụi mày sẽ bị xẻ thịt mà. – Thằng Phàn lại gào lên hoan hỉ, cứ như nó đang khoe có người sắp mổ lợn mời nó đánh chén.

Phàn chỉ đứng bên đường hò hét. Nó chưa dám làm gì bọn trẻ. Dù sao Tin và Bầy vẫn còn là chúa đảo và phó chúa đảo cho đến hết ngày hôm nay.

Còn hòn đảo, Tin và Bầy vẫn còn lý do để lì lợm.

Thằng Phàn biết thế. Nó đợi cho bọn nhóc đi khỏi một quãng rồi hét với theo:

- Đợi đấy! hòn đảo mà bị làm thịt rồi, tao sẽ làm thịt tụi bây!

TIN, BẦY VÀ THẨM LÉCH THÉCH KÉO NHAU qua cửa lớp, ngạc nhiên thấy tụi bạn ồn ào hẳn lên khi tụi nó bước vào.

Nhiều cái miệng nhao nhao:

- A ha! Ba đứa nó đây rồi!

- Chào chúa đảo Robinson!

Bầy ngó quanh:

- Chuyện gì vậy?

Một đứa nói:

- Sáng nay tụi mày không đọc báo à?

Một đứa khác:

- Sáng nay báo nói về hòn đảo Robinson. Rằng nhờ chúa đảo và các cư dân trên đó mà một bọn tội phạm bị bắt.

Tin, Bầy, Thẩm đưa mắt nhìn nhau: Chắc dì Sáu đã tiết lộ chuyện này cho nhà báo

Cô giáo xuống tới. và việc đầu tiên cô làm khi sau khi ổn định trật tự lớp học là biểu dương tụi thằng Tin:

- Ba em giỏi lắm!

Ba khuôn mặt của chúa đảo, phó chúa đảo và chúa đảo phu nhân khi mới bước vào lớp trông như ba chiếc lá héo đến lúc này đã tươi lên như có mưa xuống.

Cô giáo lướt mắt khắp lớp, tiếp tục làm mưa:

- Các em thấy chưa! Cô đã bao đó là một hòn đảo mà. Bây giờ thì hòn đảo Robinson đã nổi tiếng rồi, phải không các em?

TỤI BẠN HÔM NAY ĐỪNG ĐỪNG ĐÒI ĐI thăm hòn đảo ngay sau giờ học.

- Tụi mình đã được giải oan rồi. Tụi mình lại lên đảo chơi.

- Nhưng đi ngay bây giờ tao không dẫn con Mi Mi theo được.

- Hôm khác dẫn nó theo. Bây giờ phải tới nhìn hòn đảo một cái.

Tin lắc đầu, giọng nghèn nghẹn, như thế nó đột ngột chuyển qua phát âm bằng mũi:

- Chẳng còn hòn đảo nào cho tụi mày nhìn đâu!

Cả đồng cái miệng há hốc:

- Mày nói vậy là sao?

- Là hòn đảo Robinson không còn nữa. – Tin cố để đừng mếu máo, cảm thấy điều gì đó trong lòng đang tan chảy ra theo từng tiếng nói.

- Vô lý! Vô lý!

- Không tin! Không tin!

Một đồng căng chân nhảy tung tung.

Một đĩa xông ra cửa:

- Đi, tụi bây! Thằng Tin xạo đó!

- Đúng rồi, thằng Tin xạo! Một hòn đảo nổi tiếng như thế mà!

Đám bạn rùng rợn kéo đi, bắt chấp chúa đảo, chúa đảo phu nhân và phó chúa đảo âu sầu đưa mắt ngó nhau.

NẮNG NHƯ RÖM VÀNG.

Tiếng gì như tiếng lá reo dọc đường đi. Tin nhìn thấy một cánh chim bên trên những tàng cây. Chim gì giống như hải âu vậy ta? Nhưng Tin biết ngay là không phải. Hòn đảo không còn, dĩ nhiên biển cũng không còn. Biển không còn thì hải âu không còn. Đó chỉ là chim sể thôi. Ôi. Buồn quá!

- Thời tiết như thế này, hòn đảo chắc tròn đẹp lắm!

Tiếng một đĩa nào đó vọng lại từ đằng trước như xát muối vào lòng Tin.

Nó muốn nhìn sang thằng Bầy và con Thắm một cái nhưng nó cố ép mình đừng nhúc nhích. Nó biết mặt mày hai đĩa này chắc cũng đang nhàu nhò như mình.

Sáng nay đã có lúc Tin nghĩ đến chuyện không về nhà. Nó sợ phải nhìn thấy hòn đảo thân yêu biến mất trong mắt mình. Nhưng không về nhà thì Tin chẳng biết đi đâu. Nó còn nhỏ quá.

Nó cố bước thật chậm để trì hoãn thời khắc đối diện với số phận của hòn đảo. Lần đầu tiên nó muốn con đường từ trường về nhà kéo dài mãi mãi, đi hoài không tới.

Nhưng đám bạn trước mặt nó đi nhanh quá.

TỪ XA, TIN ĐÃ NHÌN THẤY NHỮNG BÓNG người đo lại trong sân vườn.

Nó nhận ngay đó là tốp thợ hồ nó bắt gặp hồi sáng

Người đang đẩy xe cút kíp, chắc là chở cát.

Người đang trộn vữa.

Những người khác đi đi lại lại với chiếc xẻng trong tay.

“ Hòn đảo thế là đã qua đời rồi!” Tin nghe có tiếng than vọng lên ong ong trong đất. Đôi chân nó tự dưng yếu ớt, như không còn chút hơi sức. Nó nghĩ mình sắp khụy xuống.

Chợt có một tiếng nói vang lên ở phía trước, rành rọt:

- Hòn đảo kia!

Rồi một tiếng nói khác nữa. Rồi nhiều tiếng nói, có cả tiếng thằng Bầy và con Thắm:

- Thằng Tin xạo ghê!

- Chạy lên đảo chơi đi!

- Không chạy lên được. Phải bơi qua biển.

- Ồ, hòn đảo Robinson vẫn còn, Tin ơi!

Gì thế nhỉ? Tin lúc lắc đầu, cảm thấy nó đang trôi bồng bềnh giữa những tiếng reo vây bọc chung quanh.

TIN LEN LÊN PHÍA TRƯỚC.

Nó lướt thật nhanh, như đang đứng trên một bàn trượt.

Vẫn những bóng người đi lại trước mắt nó. Các chú thợ cần mẫn với công việc, họ di chuyển không ngừng giữa khu vườn và khoảng sân gạch trước hiên nhà.

Người trộn vữa vẫn đang trộn vữa.

Người đẩy xe vẫn đang đẩy xe.

Người xúc cát vẫn đang xúc cát.

Nhưng họ không lấy cát từ hòn đảo Robinson.

Tin ngỡ như mình đang nằm mơ khi thấy bên cạnh đảo Robinson có một đồng cát khác. Đồng cát này lúc ôm cặp ra khỏi nhà hồi sáng Tin không hề nhìn thấy.

Như vậy là ba mới chở cát về.

Đúng rồi. xưa nay ba vẫn đồng ý với mình Robinson là một hòn đảo.

Ba tin mình và các bạn đang sống trên hòn đảo đó với một con sư tử.

Tóm lại là ba tin mình.

Và tóm lại là mình tin ba.

Ba bảo vệ hòn đảo, chính là bảo vệ niềm tin giữa hai cha con.

Tin ngắm hòn đảo Robinson bằng ánh mắt âu yếm, cảm thấy nó đích thực là một hòn đảo, không chỉ vì vẻ bề ngoài của nó.

DÌ SÁU DỪA ĐANG Ở TRÊN ĐẢO ROBINSON khi bọn trẻ về tới.

Tin thấy dì loay hoay giữa những chậu cây không biết ai mang lên đảo: cây hồng tĩ muối, cây chuối ngọc, cây hoa tai, cay đuôi chèo, cây chứt chứt.

- Dì Sáu đang làm gì vậy? – Tin ngạc nhiên kêu lớn.

Dì Sáu ngoảnh đầu lại. Nhìn thấy Tin, dì đứng thẳng người lên, tay quệt mồ hôi trán:

- Chà, chúa đảo về rồi.

Dì chỉ tay vào những chậu cây bày la liệt chung quanh.:

- Dì đang trồng rừng. Hòn đảo đẹp thế này mà cây cối thưa thớt quá.

Bọn trẻ nhao nhao, quên bẵng người đàn bà trước mặt từng kết tội tui nó:

- Dì trồng rừng bạch dương hả dì?

- Rừng tràm! – Một đứa cãi.

- Rừng bạch đàn.

- Đây là rừng phi lao! – Tin nói giọng hiểu biết - Ở đảo người ta trồng phi lao để chắn gió bão, để phòng hộ ven biển, bảo vệ những cồn cát...

- Vậy để tui cháu phụ dì một tay!

Một đứa nói.

Nhiều đứa hưởng ứng.

Bọn trẻ nhảy phóc lên đảo (coi biển cả dưới chân chẳng khác nào mương rạch). Thật là gan dạ.

Tin, Bảy, Thăm lại gần dì Sáu.

Tin nhìn các chậu hoa chưa được chôn xuống cát, hớn hờ:

- Dì đang trồng phi lao, đúng không dì?

Dì Sáu chỉ tay về phía cây cọ, mỉm cười:

- Các cháu nhìn đó thì biết.

Chúa đảo, chúa đảo phu nhân và phó chúa đảo ngạc nhiên nhìn theo tay dì Sáu.

Không biết từ lúc nào trên thân cô phát phơ tấm giấy, được một lưỡi dao găm vào. Y như cách chúa đảo gửi thư cho dì Sáu cách đây mấy ngày.

Trên mẫu giấy hiện mòm mọt dòng chữ:

“Nơi đây là rừng phi lao”.

BÂY GIỜ THÌ CHÚA ĐẢO, CHÚA ĐẢO PHU NHÂN và phó chúa đảo đã tên hưởng cuộc sống dưới chiếc dù che nắng trên dốc cát thoải.

Ba chúa đảo mới sắm cho chúa đảo chiếc dù to như chiếc chúng ta nhìn thấy ngoài bãi biển. Nằm dưới bóng râm mát của tán dù, nghe gió biển mơn man trên da thịt, chốc chốc nghe tiếng hải âu kêu ríu rít trên đầu, thật là dễ chịu. Tin sung sướng: Bây giờ bóng chim bay ngang đúng là hải âu rồi.

Chúa đảo phu nhân Thăm ngồi xếp bằng trên cát, mê mải đọc truyện tranh.

Còn chúa đảo Tin và phó chúa đảo Bảy nằm duỗi người trên tàu lá dừa khô.

Trong khi phó chúa đảo nhai ôi chóp chép thì chúa đảo tay cầm xi-rô, miệng ngậm ống hút, hút sồn sột.

Cả hai vừa ăn vừa uống vừa thong thả ngắm trời xanh, bao muện phiên ngày qua đã được gột sạch khi tâm trí. Hải tặc Phàn gần đây cũng không thấy chặn đường tụi nó để sốt sắng đọc điều văn cho hòn đảo nữa.

Nắm lười nhác trên hòn đảo thanh bình đó, neo mình vào tiếng biển, ngửa mặt ngắm những cụm mây dong buồm trắng thong dong đi lại trên cao, bọn trẻ của chúng ta không mong gì hơn thế.

- Bảy này! – chúa đảo Tin chợt nghĩ đến một chuyện – Hôm nay tụi mình sẽ đặt cho hòn đảo cái tên mới.

- Đặt tên mới à? – Phó chúa đảo ngẩn ngơ – Sao không giữ tên Robinson?

- Robinson chỉ thích hợp với tên một hoang đảo. – Chúa đảo giải thích với vẻ hãnh diện – Còn hòn đảo của mình bây giờ đã có người ở, đã được cô giáo, dì Sáu và mấy đứa bạn trên lớp viếng thăm, đã được nhiều người biết tới, nói chung nó đã nổi tiếng rồi. Nó không còn là hòn đảo hoang sơ nữa.

- Thế tụi mình đặt cho nó tên gì?

Tin lim dim mắt:

- Nó là hòn đảo toàn cát. Tao nghĩ nên đặt tên là đảo Cát.

- Đảo Cát à? – Bảy lẩm Bầm – Đảo Cát... đảo Cát... ừ, nghe hay đấy...

Con Thăm nghiêng người về phía hai bạn, vốc một nắm cát lên tay rồi tha cho cát chuỗi qua kẽ tay, hoan hỉ phụ họa:

- Mình cũng thích tên đảo Cát.

CON THĂM THÍCH TÊN ĐẢO CÁT THẬT. Vì nó là chúa nghịch cát. Nó có thể lăn lê bò toài trong cát hằng buổi mà không thấy chán, nó khoái trò xây nhà bằng cát, nặn tượng bằng cát, chỉ trừ vốc cát ném nhau.

À, có một trò nữa nó cũng không thích. Đó là làm chúa đảo phu nhân của đảo Cát.

Đầu đuôi là do thằng Bảy. Khi cả bọn thống nhất đổi tên đảo Robinson thành đảo Cát rồi, thằng bảy bỗng cao hứng tuyên bố:

- Bây giờ chúa đảo Cát phải phong con Thăm làm chúa đảo phu nhân!

Tin chớp mắt:

- Hôm trước tao phong rồi mà.

Bảy nhún vai:

- Đó là lúc mà làm chúa đảo Robinson. Chuyện đó khác. Còn bây giờ mà là chúa đảo Cát. Chúa đảo Cát dĩ nhiên chưa có vợ.

Tin liếc con Thăm, ngẩn ngơ:

- Vậy tao cưới mà lần nữa nhá, Thăm?

Con Thăm còn phân vân hơn:

- Có hôn không?

- Hôn chứ! Bắt buộc phải hôn! – Thằng bảy la ầm – Chưa hôn thì chưa thành vợ chồng!

- Vậy thì mình không chịu đâu!- Con Thấm giãy nảy – Nước miếng dính vô mặt dơ lắm!

Lý do của con Thấm làm thằng bảy nghệt mặt ra. Tại nó cũng biết nước miếng rất dơ.

Ở lớp, nó rất ghét mấy đứa hay phun nước miếng bừa bãi xuống sàn nhà.

THẰNG TIN LÊN TIẾNG CỨU VẤN:

- Thôi được rồi. Bây giờ tao không hôn mày mà để cho mày hôn tao, được không Thấm? Hôm trước tao quẹt nước miếng lên má mày, bây giờ mày bôi nước miếng lên má tao, coi như huề!

- Ồ, hay đấy! – Con Thấm vỗ tay- Vậy Tin nhắm mắt lại đi!

Với thằng Bảy thì thằng Tin hôn con Thấm hay hơn con Thấm hôn thằng Tin chẳng có gì khác biệt.

Miễn có hôn là được.

Nó nhảy vòng quanh hai đứa bạn, hào hứng giục:

- Hôn đi! Hôn đi!

- Nhưng chúa đao phu nhân không hôn chúa đảo được. Tại thằng Tin cứ thao láo mắt nhìn con Thấm.

- Tin nhắm mắt lại đi! – Con Thấm nhăn mặt.

- Mày hôn thì hôn đại đi!- Thằng Tin không chịu – Mắt tao, tao muốn nhắm hay mở kệ tao!

Con Thấm phân bì:

- Nhưng lần trước mình nhắm mắt cho Tin hôn mà.

- Lệ mày! Mày nhất gan thì mày ráng chịu.

Tin đập tay lên ngực:

- Tao là chúa đảo. Tao sẵn sàng nhìn thẳng vào mọi... mọi...

Tin bỗng ngập ngừng, vì nó thấy chữ “nguy hiểm” nó định nói không chính xác lắm. Hôn thì chỉ mất vệ sinh thôi chứ không thể gọi là nguy hiểm.

Nó đàn bả lững cây nói và nhắm tịt mắt lại:

- Tao nhắm mắt theo ý mày rồi đó! Hôn lẹ đi!

Tin nhắm mắt chờ, vẫn không thấy con Thấm ịn môi lên má mình. Nó nghiêng đầu qua một bên, một thứ âm thanh xáo xạc vào tai gieo vào đầu nó cái ý nghĩ rằng lại thêm một con bão nữa sắp tràn qua hòn đảo.

Tin mở mắt ra, thấy Thằng Bảy và con Thấm trở mắt nhìn ra cổng.

Tin ngoảnh lại, tới phiên mắt nó trở lên khi thấy tụi bạn trên lớp đang ồn ào kéo tới. Có cả cô giáo, cả con beo Mi Mi thấp thoáng trong đám đông.

Hèn gì con Thấm không dám hôn mình! Tin thở phào. Thực sự Tin chẳng muốn con Thấm quẹt nước miếng lên mặt nó. Nhưng Tin biết sớm muộn gì thằng Bảy cũng bắt con Thấm hôn nó cho bằng được. Thôi kệ, nếu không để con Thấm hôn một cái thì mình chẳng có phu nhân, nhất là chẳng được kiêu hãnh nói tao “Thế là tụi mình đã cưới nhau được ba năm rồi”.

Chúa đảo mà chưa có vợ hoặc chỉ cưới vợ chưa được ba năm thì chẳng có gì tự hào hết, Tin nghĩ vậy, nên nó nhìn con Thấm nói nhanh “Đợi ngày mai tao phong cho mày làm phu nhân” rồi nhảy phốc một cái, chúa đảo Cát liêu lĩnh băng qua vùng biển lúc nhúc cá mập, chạy ra cổng đón khách...

TPHCM 21-10-2009